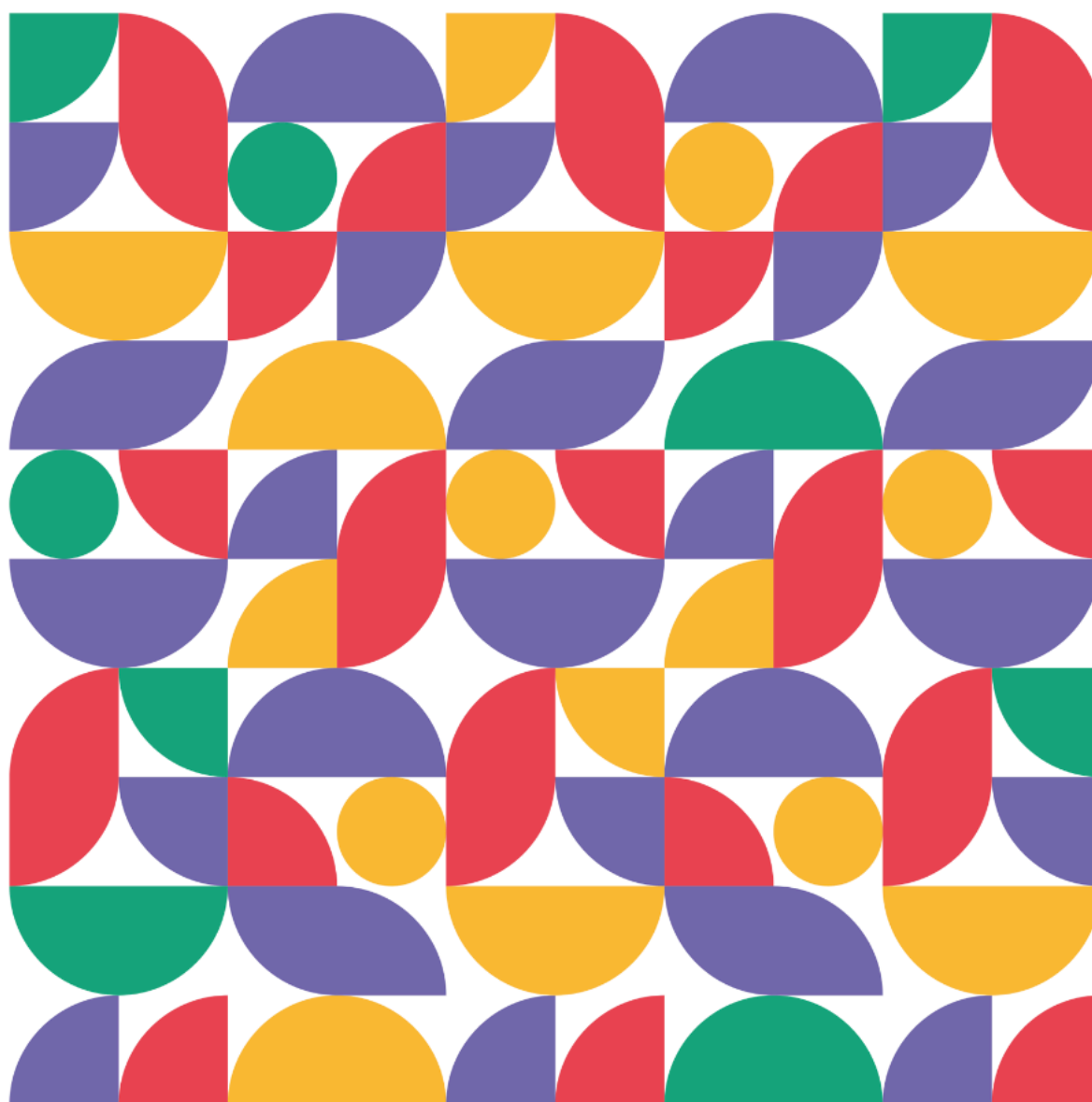

PONÈNCIA POLÍTICA DEFINITIVA

1. El món al 2020: anàlisi de la situació política, econòmica i social

1.1. A escala global i europea.

L'any 1990, al voltant del 36% de la població mundial vivia en situació de pobresa extrema, mentre que eren un 10% l'any 2015. Tanmateix, a l'Àfrica subsahariana s'ha produït un increment de la pobresa extrema. De fet, els pronòstics apunten al fet que, per l'any 2030, 9 de cada 10 persones en situació d'extrema pobresa viuran a l'Àfrica subsahariana.

Diferents conflictes i situacions de violència han suposat que actualment hi hagi el nombre més alt de persones desplaçades a la força del seu lloc de residència que hi ha hagut mai en la història: 68,5 milions de persones desplaçades, de les quals més de 25 milions cerquen refugi fora del seu propi país.

El que demana una redefinició clara i assumible del concepte refugiat en contraposició dels tradicionals migrant i asilat polític i el seu status per tal de reivindicar els seus drets i que la seva integració a les societats d'acollida esdevingui un factor enriquidor de la convivència.

El món enfronta una gran crisi climàtica, una autèntica emergència, que no només pot afegir milions més de persones a les llistes de persones desplaçades (refugiats climàtics o per conflictes amb origen en el canvi climàtic), sinó que fa témer pels efectes sobre els ecosistemes, la vida i la salut de les persones. Cal més voluntat política de l'exhibida fins al moment, així com una acció política més determinada i coordinada per tal de, almenys, limitar o pal·liar els efectes de l'escalfament global i combatre la contaminació atmosfèrica, ja que està demostrat científicament, en contra del que defensen els postulats dels negacionistes de dretes i ultradretes en particular, que el canvi climàtic afecta negativament l'existència de bona part de la població mundial.

Un 91% de la població mundial viu en llocs amb mala qualitat de l'aire d'acord amb els estàndards de l'OMS.

Els pronòstics apunten a un creixement sostingut de la població urbana. Per l'any 2050, es calcula que viuran en ciutats el doble de persones que no pas en l'entorn rural.

Malgrat que en determinades zones del planeta s'està produint un creixement important de les classes mitjanes, no és menys cert que, en el context de la crisi iniciada l'any 2008, s'ha produït una acceleració del creixement de les desigualtats que ja estava en marxa amb la Gran Divergència iniciada a mitjans dels anys 70. La concentració de la riquesa, del capital, s'ha produït a un ritme accelerat durant els darrers anys, fins al punt que les 26 persones més riques del planeta posseeixen tanta riquesa com els 3.800 milions de persones més pobres del món, l'any 2019.

Les grans desigualtats socials són un factor d'inestabilitat política i un d'enormement corrosiu pels sistemes democràtics.

Existeixen fortes tensions geopolítiques, des de l'Orient Mitjà a l'Amèrica Llatina, passant pel Sud-est Asiàtic, l'Àsia central i l'Europa de l'Est, que estan alimentant diverses curses armamentístiques, al mateix temps que alguns Estats estan tornant a intentar l'annexió directa o el control de territoris obtinguts gràcies a conflictes bèl·lics.

El nacionalpopulisme, l'identitarisme i l'extrema dreta obtenen quotes de suport popular i electoral, a Europa i a altres indrets del planeta, inèdits des del final de la Segona Guerra Mundial.

A Europa, el Brexit i la seva difícil resolució generen encara moltes incerteses polítiques i econòmiques, mentre l'orientació política dominant en alguns dels Estats membres fa dubtar sobre el la possibilitat d'aprofitar la sortida del Regne Unit per intensificar el procés de construcció política de la Unió, amb una base federal i amb una potenciació de les euroregions, i de convergència social dels Estats membres.

Al mateix temps, les perspectives econòmiques apunten a un refredament que potser no condueixi a una nova recessió, sinó a un període d'estancament econòmic, al qual caldrà fer front amb polítiques de reactivació i de cohesió social que fugin del dogmatisme que ha impregnat algunes de les línies mestres de la política econòmica europea durant els anys de la recent crisi. En particular, defensar, reforçar i democratitzar l'Estat del Benestar.

1.2. A escala espanyola i catalana.

Espanya va patir, a l'inici de la dècada, l'esclat d'una triple crisi. En primer lloc, una crisi financera i econòmica, amb un alt impacte social. En segon lloc, una crisi institucional, de representació. En tercer lloc, una crisi del model d'organització territorial de l'Estat.

Pel que fa a la primera, la recuperació dels indicadors macroeconòmics, que tot i així mostra senyals d'afebliment que fan témer escenaris de creixement molt feble o fins de nova recessió, no ha suposat la fi dels efectes socials de la crisi. De fet, la dreta espanyola i la catalana, com el conjunt de l'europea, va provar d'aprofitar la crisi per laminar el model social europeu, fonamentat en la regulació del mercat i l'acció dels poders públics per remoure els obstacles en la igualtat efectiva entre les persones. S'ha produït un important increment de les desigualtats, s'han erosionat els serveis públics, s'ha afeblit la capacitat d'incidència de la negociació col·lectiva, s'ha precaritzat el món del treball, i s'ha incrementat el nombre de persones en risc de pobresa i d'exclusió social, i les que ja s'hi trobaven han vist empitjorar la seva situació social.

Pel que fa a la segona, tampoc no està superada. Han aparegut noves formacions polítiques, a la dreta i a l'esquerra de l'arc parlamentari, tant d'àmbit estatal com autonòmic, i es podria pensar que això produiria un efecte de millorar la identificació de la ciutadania amb les seves institucions.

Per tot i això, tots els indicadors de satisfacció amb el funcionament de les institucions estan en pitjor situació que a l'inici de la dècada. El bloqueig polític i la inestabilitat política, al costat d'altres factors com la corrupció i les retallades socials, es troben entre els motius d'insatisfacció, sense esgotar-los.

Pel que fa a la tercera, la crisi del model d'organització territorial de l'Estat que es va gestar entre el 2006 i el 2010 ha acabat derivant en la major crisi constitucional de la història recent del país. Aquesta crisi va tenir un punt àlgid amb l'intent de derogar la Constitució i l'Estatut i de forçar una secessió unilateral de Catalunya respecte de la resta d'Espanya, que la majoria parlamentària independentista al Parlament de Catalunya va protagonitzar durant la tardor del 2017. Els esdeveniments polítics, judicials i socials amb origen en aquestes decisions del 2017 han fet encara més complexa la tasca de resoldre políticament una situació molt divisiva. A Catalunya, es corre el risc de l'escissió de la societat catalana en dues comunitats polítiques diferenciades *de facto*, amb una interpretació dels esdeveniments polítics recents tan divergent que pugui arribar a ser difícilment reconciliable.

La formació d'un Govern d'Espanya encapçalat pel socialisme i amb la participació de Podemos i les seves confluències pot obrir noves perspectives, també a Catalunya, en el camp de la transformació social, per també mitjançant una major comprensió de la pluralitat del país i les seves implicacions.

Al mateix temps, la irrupció de l'extrema dreta a les Corts Generals, per la seva dimensió i potencial desestabilitzador, especialment per la influència en les posicions de les formacions que hi competeixen electoralment, és un motiu de preocupació en si mateix, i per l'obstacle que suposa a la perspectiva de dur a terme reformes institucionals de rellevància en el curt termini.

1.3. A escala metropolitana i barcelonina.

L'AMB es va convertir en l'administració pública metropolitana el 27 de juliol del 2010, quan el Parlament de Catalunya aprovà per unanimitat la Llei 31/2010. Neix, en compliment de l'Estatut de Catalunya, per millorar la prestació dels serveis públics a l'àrea metropolitana de Barcelona i per garantir la implicació i participació ciutadana; assumint i ampliant les competències que exercien les entitats metropolitanes del transport, de serveis hidràulics i tractament de residus i la Mancomunitat de Municipis i, en matèria d'urbanisme, les competències establertes per la legislació urbanística vigent en aquell moment.

Al llarg dels darrers anys altres línies de treball s'han incorporat, com la planificació estratègica, el desenvolupament social i econòmic i les relacions internacionals.

L'Àrea Metropolitana de Barcelona té més de 3.260.000 habitants, en 36 municipis, inclosa la capital de Catalunya, Barcelona, i representa més del 43 % de la població catalana. Està ubicada en una Regió metropolitana que suposa el 67,2 % de la població catalana. Es troba en un procés d'estancament demogràfic i a la vegada d'envelliment progressiu en femení per sobre del de Catalunya, i també compta amb un saldo migratori exterior i interior que continua sent positiu.

Continua mantenint-se el nivell de desigualtat de rendes ja registrat l'any 2011. Quasi un de cada cinc persones de l'AMB encara es troba en risc de pobresa o d'exclusió social. Cal destacar la progressiva reducció de la taxa de risc de pobresa dels majors de 64 anys, que s'ha anat reduint de forma progressiva aquests darrers anys.

Si bé la taxa d'atur segueix una tendència a la baixa, estant per sota del 10%, encara ens trobem per sobre dels valors anteriors a la darrera crisi, i els salaris reals acumulen un descens del 5% de 2010 a 2016. Un 40 % de les persones aturades no reben cap mena de prestació.

Respecte a l'entorn veïnal, en matèria de convivència i seguretat, una de cada quatre persones percep l'existència de situacions de discriminació en l'àmbit de barri, centrades en origen, estatus econòmic, gènere i identitat política, i respecte a la seguretat, l'índex de victimització s'ha anat incrementant els darrers anys fins al 20%, centrat principalment en situacions de seguretat personal.

Barcelona encapçala una metròpoli que concentra més del 51 % del PIB català i amb un PIB per càpita un 24% superior al de la mitjana de la UE-28 el 2017. Acull el 51% del nombre d'afiliats a la Seguretat Social a Catalunya, encara que amb una taxa d'ocupació quasi un 5% per sota dels valors previs a la crisi econòmica. Així mateix, continuen existint grans bretxes salarials al territori: el salari mitjà a Sant Cugat dobla el de Santa Coloma de Gramenet i la mateixa bretxa salarial entre homes i dones se situa encara en un 24 % (2016).

Respecte a l'ocupació en els principals sectors econòmics, el sector de serveis ha incrementat el seu pes, inclús d'abans de la crisi, arribant actualment al 85,8%, seguit de l'industrial amb un 9,6%. Cal recordar que els sectors més creadors d'ocupació durant aquests anys han sigut els serveis de tecnologies de la informació, l'Administració Pública, les activitats sanitàries, les activitats auxiliars d'empresa i les educatives.

Respecte a la contractació, cal assenyalar que el 85,3 % són de caràcter temporal i només un 14,7% són indefinits, concentrant-se majoritàriament en el sector serveis.

Respecte a la contractació, cal assenyalar que el 85,3 % són de caràcter temporal i només un 14,7% són indefinits, concentrant-se majoritàriament en el sector serveis.

Respecte al teixit productiu, l'AMB, amb més de 118.000 empreses, de les quals un 64,2% estan a Barcelona ciutat, compta amb un creixement actual d'un 0,9%, distribuït de forma diversa entre els municipis metropolitans.

La mobilitat ocupacional s'ha anat incrementant darrerament (33%), per davant de la personal. El transport públic hi suposa una quarta part dels modes de transport.

2. La proposta socialista: un combat contra les causes de les desigualtats i l'emergència climàtica, per l'aprofundiment democràtic i el federalisme

2.1. Una aposta pel socialisme: l'acció dels poders públics i de l'economia social pel combat contra les causes i els efectes de les desigualtats

Els i les socialistes aspirem a la consecució d'una societat en la qual cada persona pugui gaudir d'una igual llibertat per bastir el seu projecte de vida amb autèntica autonomia i dignitat. Aspirem a l'erradicació de l'explotació, l'opressió o la dominació d'unes persones sobre les altres, així com de tota discriminació.

Propugnem la construcció d'un model de producció i de distribució de la riquesa que sigui no només respectuós d'aquests principis sinó que també integri plenament la necessitat de ser ambientalment sostenible.

Aspirem, per tant, a la consecució d'una societat socialista, sense classes, de persones lliures, iguals i solidàries, que cooperen entre si pel progrés i pel benestar comú.

La lògica que impregna el model de producció capitalista empeny en la direcció de la permanent maximització del benefici, en el menor temps possible, sense prendre en consideració els efectes socials i ambientals que així pugui tenir. Empeny en la direcció de l'acumulació i concentració progressiva del capital, del creixement de les desigualtats, de la desposseïció de la majoria, de la colonització per part d'aquesta lògica capitalista de tots els aspectes de la vida social i personal, així com de la depredació de tots els béns i recursos necessaris per sostenir la vida.

Les conquestes socials i progressos en drets civils i llibertats individuals que s'han produït gràcies al naixement i desenvolupament dels Estats socials i democràtics de Dret, després de la Segona

Guerra Mundial a Europa, i per a nosaltres després de la Dictadura franquista, són assoliments innegables. Amb la fiscalitat, les polítiques públiques i les lleis s'ha donat forma a un model d'economia social de mercat que ha conjugat com cap a la llibertat, la prosperitat i la redistribució de la riquesa.

Tanmateix, l'ofensiva ideològica neoliberal desfermada des de la meitat dels anys 70 del segle XX, el seu notable èxit en imposar una hegemonia cultural contrària a l'agenda transformadora de l'esquerra, i el canvi en les polítiques públiques que ha comportat han anat laminant i erosionant aquest model social.

En paral·lel a l'extensió del capitalisme a escala global, en les seves diverses expressions i graus de desenvolupament, s'ha anat estenent també un fonamentalisme doctrinari de mercat, agreujat pel comportament de tota mena d'especuladors, tendent a la imposició d'una sèrie de receptes i dogmes que han anat estrenyent els marges d'intervenció en l'economia des de l'esfera pública.

Cal ampliar aquests marges. Cal combatre no només els efectes, sinó també les causes, de les desigualtats. Cal abastar, en aquest combat contra les causes i els efectes de les desigualtats, també les causes de tipus estructural. Cal aprofundir en la igualtat d'oportunitats com a primer nivell d'aquest combat.

Els i les socialistes adoptem una estratègia de transformació social i econòmica, amb la introducció constant de reformes graduals, en les que l'acció dels poders públics es pot veure complementada i potenciada per actors socials diversos i pel teixit de l'economia social, orientades totes elles a la superació progressiva del model econòmic i social actual per anar bastint una democràcia social avançada.

Dins d'aquestes reformes hem d'impulsar la ratificació i el compliment de la Carta Social Europea de 1996 (revisada) i del Protocol de reclamacions col·lectives de 1995. Des del nostre àmbit treballar per implementar a la ciutadania els drets socials que es recullen amb especial esment al dret a l'habitatge i protecció de la infància i col·lectius més desfavorits.

El conjunt de l'acció dels poders públics, que abasta des de la participació i regulació pública de sectors estratègics, la capacitat reguladora i normativa en general, la fiscalitat, la garantia de drets i obligacions, la provisió de serveis públics, la inversió pública i l'ampli ventall de polítiques públiques que es poden dur a terme, ha de plantejar-se també a nivells de decisió superiors als del marc dels estats actuals. Com a mínim, a escala europea, per també cal construir institucions i mecanismes de governança global capaços, en un primer moment, almenys d'embridar, regular i limitar efectivament les forces del capital internacional, per poder passar després a impulsar transformacions com les assenyalades anteriorment.

2.2. Una aposta decidida per fer front a la crisi climàtica: vers un nou model productiu i de consum

El nostre món i la nostra ciutat s'enfronta a dos grans reptes que hem d'abordar amb urgència: l'augment de les desigualtats i la crisi climàtica. Dos problemes que han estat causats per un sistema econòmic pensat pel creixement i consum il·limitats, sense tenir en compte els efectes socials i ambientals. Per tant, és urgent que des de la socialdemocràcia i des del socialisme català troben noves fórmules per solucionar aquesta crisi ecològica i social. És necessari que el socialisme del segle XXI es comprometí amb l'ecologia social, que ha de definir les noves accions polítiques amb capacitat per abordar la urgent transició ecològica social, econòmica i energètica, que ens ajudaran a complir les fites marcades pels ODS 2030 de Nacions Unides i els compromisos climàtics globals que s'han fixat, fa uns dies, en la cimera del COP25 a Madrid.

L'escalfament global i els seus efectes han posat en evidència els límits planetaris d'un creixement econòmic i consum il·limitat dins d'un sistema de redistribució social cada cop més injust. Hem de reconèixer l'emergència climàtica com un procés que hem d'abordar amb urgència si no volem entrar en un procés de destrucció de la vida actual tal i com la coneixem i de la humanitat al planeta.

L'ecologisme socialista ha de tornar a replantejar la interrelació entre progrés econòmic i equilibri ecològic que, a més, garanteixi la justícia social i la igualtat de gènere. La socialdemocràcia s'ha de repensar per implantar un model social, ambiental i econòmic més just i sostenible, amb nous paràmetres com: l'accés universal a l'ús de l'aigua i l'energia; l'ús eficient dels recursos i materials; la preservació de la biodiversitat; evitar el malbaratament d'aliments a la vegada que hi ha persones que pateixen gana; els moviments migratoris; la superpoblació d'algunes zones i l'envelliment i despoblació d'altres.

Per tot això, la lluita contra el canvi climàtic, les polítiques d'adaptació i el procés de transició cap a un model social, ambiental i econòmic sostenible han de ser l'eix central en les polítiques del PSC. Aquestes noves polítiques cap a una transició ecològica les hem de plantejar com una oportunitat i un motor de transformació del model econòmic i productiu, capaç de generar nous àmbits d'activitat econòmica i social més sostenibles, generar nous àmbits d'activitat econòmica i social més sostenibles i també transformar i/o abandonar progressivament d'altres nocius per un model ambientalment sostenible.

Tot plegat sense deixar de banda l'òptica social, impulsant mesures i incentius que no suposin costos difícils d'assumir per part dels més vulnerables.

L'impuls de la Transició ecològica al nostre país s'haurà de concretar, sobretot, en l'aposta urgent per l'economia circular i la transició energètica renovable, distribuïda i socialment justa, com una forma d'aconseguir la total descarbonització de la nostra economia en el 2050. Per aconseguir-lo

el PSC es compromet a impulsar un nou acord verd (Green New Deal) a Catalunya, d'acord amb Espanya i la UE, i que tindrà a Barcelona com a punta de llança de polítiques sostenibles en diferents àmbits estratègics com l'energia, la mobilitat, la digitalització, la rehabilitació, l'economia circular, l'eco-disseny..., que impulsaran noves activitats i ocupació local.

2.3. Una aposta per l'aprofundiment democràtic: millor representació, millor deliberació, millor participació i democràcia econòmica

L'any 1940, només un 9% de la població mundial vivia en un règim democràtic. L'any 2015, era un 56% de la població mundial la que vivia en Estats amb formes democràtiques de Govern. Es pot dir, per tant, que la democràcia ha avançat molt des del final de la Segona Guerra Mundial. Tanmateix, els sistemes democràtics afronten reptes i amenaces seriosos, i també estan en marxa dinàmiques que tendeixen a la seva erosió.

En primer lloc, el creixement de les desigualtats socials suposa un greu risc per l'estabilitat dels sistemes democràtics i pel mateix assoliment del qual les fa, des d'una concepció socialista, reconeixibles com a tals: la tendència a crear condicions per a una igual llibertat de cadascun dels seus integrants, més que no pas limitar-se a reconèixer una igualtat merament formal davant la llei. En segon lloc, la tendència a l'alça de nacionalpopulismes i identitarismes que impugnen i erosionen els principis més bàsics d'una democràcia formal, establerts en successives onades de revolucions polítiques i més tard evolucionats amb l'aparició de l'Estat social i democràtic de Dret.

Aquests moviments reaccionaris ataquen en nom d'una determinada interpretació de la voluntat popular els fonaments mateixos d'una societat pluralista i democràtica, per intentar establir models *de democràcia il·liberal* (en paraules de Víctor Orbán), o de democràcia plebiscitària i comunitarista, quan no apunten clarament tics autocràtics. En tercer lloc, el desplaçament de la presa de decisions rellevants cap a esferes allunyades del control democràtic, especialment a escala global, que lamina i minva el paper dels Estats (també dels democràtics), i de les seves clàssiques atribucions. En darrer lloc, una crisi de representativitat i de confiança en les institucions democràtiques, que pot trobar arrels en la percepció de l'allunyament dels representants davant els interessos dels representats, en el context de la crisi econòmica recent; en fenòmens com la corrupció; en les dinàmiques políticament decidides dels algorismes i les xarxes socials, el deteriorament de la qualitat de la deliberació pública i la promoció del retorn del mite de les solucions senzilles i dràstiques, de l'autoritat i de l'*home fort*.

Enfront d'això, els i les socialistes estem convençuts de la necessitat d'enfortir la democràcia, aprofundint-hi. Ampliació interna del *demos*, amb la inclusió progressiva dels veïns i veïnes que

no compten encara amb drets polítics. Federació per ampliar-lo a escala Europa i global. Lluita per l'establiment de mecanismes de participació, representació i control democràtic en cadascun dels nivells de decisió on s'acorden mesures i polítiques que ens afecten. Això vol dir enfortir la democràcia local, aprofundir en el caràcter democràtic de la nostra societat, pugnar per construir una Unió Europea més democràtica i més unida políticament, més cohesionada socialment, i alhora pugnar per establir un sistema democràtic de governança mundial. Això vol dir també un esforç permanent per millorar de la qualitat de la deliberació, dels mecanismes de representació i de participació, i extensió de la lògica democràtica a tots els àmbits de la vida pública, inclosa l'activitat econòmica i l'empresa.

2.4. Barcelona, una democràcia local forta

L'Ajuntament de Barcelona al seu Codi Ètic i de Conducta reclama que les persones han de ser tractades «amb respecte i cordialitat i amb la deguda consideració», i que és responsabilitat de tots i totes no perjudicar el prestigi de la Corporació.

D'acord amb els principis d'aprofundiment en la democràcia, defensa de la qualitat de la deliberació pública i, en general, de enfortiment de la democràcia, i considerant, a més, el valor educatiu i exemplaritzant del comportament dels polítics a les institucions, els i les socialistes de Barcelona proposem per l'Ajuntament de la ciutat:

L'aprovació al ple d'una resolució específica sobre l'ètica a les institucions d'acord amb els valors que una democràcia avançada ha de compartir: la renúncia a l'insult i la desqualificació de les persones: l'argumentació racional i documentada, centrada en el tema de debat; la renúncia explícita a la mentira; la pràctica del diàleg i l'escolta de l'altre; el respecte a l'adversari polític i la cerca del consens. En resum, les exigències d'una ètica política respectuosa amb la llei emanada de les institucions democràtiques i ordenada vers la llibertat, d'igualtat i la solidaritat entre els ciutadans i les ciutadanes.

D'acord amb les funcions del Comitè d'Ètica de l'Ajuntament de Barcelona, establertes a l'article 16 de Codi d'Ètica i de Conducta, encarregar al Comitè que incorpori explícitament aquests principis, vigili el seu compliment i en doni compte en la memòria anual de l'activitat.

Barcelona és un ciutat que sempre ha estat valenta en la creació i l'impuls de mecanismes que permetessin un aprofundiment democràtic. Des del socialisme, a més, hem reflexionat sobre el fons i el funcionament de moltes de les propostes i ens hem compromès de forma honesta amb el seu desenvolupament i els seus resultats. De fet, pocs governs municipals han estat mai tan compromesos amb una consulta pública com va ser el cas de la consulta sobre la reforma de la Diagonal que, fins i tot, va suposar l'assumpció de responsabilitats polítiques del més alt nivell.

Aquest procés que ha desenvolupat la ciutat, i el socialisme al capdavant, es manifesta entorn d'una situació que afecta a tots els nivells del sistema polític: la necessitat de millora dels models representatiu. Es tracta d'un context, i una problemàtica, que no són nous per que constitueixen un dels grans reptes dels règims democràtics: reconstruir el vincle entre ciutadania i institucions, recuperar la confiança i, en definitiva, millorar la representació.

En aquest sentit l'aposta és complementària i no exclouent: els i les socialistes hem de treballar per a millorar el sistema representatiu i, alhora, experimentar amb tots aquells plantejaments i propostes que permetin aportar valors i cultura democràtics a la ciutat i a l'ajuntament. Aquest compromís només es pot impulsar des del socialisme perquè estimem la ciutat, defensem l'Ajuntament i les institucions com a instruments de transformació i de lluita, i confiem en la ciutadania en la seva voluntat i compromís amb els barris i amb Barcelona.

En aquesta doble línia és imprescindible aprofundir en el desenvolupament d'eines ja existents, com l'estructura de districtes i els consells de barri. Cal apostar i promoure-les perquè permeten una deliberació oberta, propera i amb ànima que amplia els espais institucionals i els fa més inclusius. Són canals particularment útils per al teixit associatiu i la ciutadania mobilitzada i ofereixen condicions ptimes per a un tipus de deliberació de profunditat temàtica i de llarg recorregut. Caldrà, també, vetllar per la seva millora, per obrir-los a més col·lectius i persones i per dotar-los d'un funcionament més dinàmic, més amable i que redueixi els elements que poden constituir obstacles per a la participació d'algunes persones –facilitar la conciliació amb la vida personal o oferir informació clara i comprensible, per exemple.

Una de les vies, ha de ser treballar en fórmules de participació i implicació de la ciutadania que parteixin del fet que no totes les persones volen contribuir de la mateixa manera, per totes les aportacions són importants. Cal desenvolupar mecanismes que permetin graus de compromís i dedicació diferent i buscar opcions que facilitin una escolta constant i activa, oberta a tenir en compte totes les opinions de forma no necessàriament estable i no presencial. Les tecnologies de la informació ofereixen un ampli ventall de possibilitats per tampoc cal eliminar les formes més tradicionals, que són sovint més accessibles per a alguns sectors de la població. Seria el cas de les atencions telefòniques, per exemple, que han rebut un tractament no sempre prou curós. Des del socialisme entenem que les institucions, i el mateix partit, han de ser un espai obert i així s'ha de fer visible també facilitant el contacte directe i personal.

Un dels elements fonamentals per a enfortir aquest vincle i millorar la qualitat de la democràcia és aprofundir en les eines de rendiment de comptes. El rendiment de comptes té una vessant vinculada al bon govern, que implica explicar i comunicar all que es fa, per també a ser capaços d'incorporar les percepcions i les preferències de la ciutadania en la tasca diària. Des del socialisme de Barcelona considerem imprescindible desenvolupar instruments i canals per a explicar all que fem per també és molt necessari que recollim i reincorporem la visió ciutadana sobre la gestió feta.

Es necessari perfeccionar els sistemes de control de la despesa pública i sobretot fer participar a la ciutadania dels resultats d'aquest control.

Aquesta capacitat d'escolta és particularment necessària en els serveis i en relació amb tota la xarxa d'organitzacions i entitats que col·laboren en l'assoliment dels objectius públics. Des del socialisme de Barcelona estem compromesos no només amb el bon funcionament d'aquests serveis sinó també amb l'aplicació dels principis democràtics i, naturalment, de la justícia en les relacions laborals, en el funcionament intern dins d'aquestes entitats. Els treballadors i les treballadores al servei de totes aquestes organitzacions són també part de la ciutadania i, per això la incorporació i la garantia de compliment de les clàusules socials ha de ser un criteri bàsic de col·laboració.

En definitiva, els i les socialistes aspirem a enfortir i aprofundir en la garantia dels valors democràtics a tots els nivells i des de tots els espais possibles per tal que la ciutadania senti les institucions com a pròpies. Volem buscar les vies per tal que la ciutadania pugui reconstruir els vincles afectius amb les institucions i amb la ciutat: re apropiant-se de les institucions, massa sovint instrumentalitzades, i re apropiant-se de la ciutat, que és de totes i de tots.

2.4. Una aposta pel federalisme: Catalunya endins, a Espanya, a Europa, i al món

El federalisme: descentralització i cooperació

Vivim en un món interconnectat on les relacions entre comunitats i individus són múltiples i multidireccionals a tots els nivells. Dins d'aquest marc, la sobirania esdevé un concepte caduc i ineficaç a l'hora d'analitzar els sistemes de presa col·lectiva de decisions que les societats actuals demanen.

Davant d'aquesta realitat el PSC ha optat i continua optant fermament, pel federalisme com el mètode més adient per articular la complexitat de les societats actuals. La nostra aposta pel federalisme és profunda i va molt més enllà del context específic de les relacions entre Catalunya i el conjunt d'Espanya. El federalisme es presenta com la millor eina al nostre abast per conciliar la ineludible necessitat d'establir sistemes de cooperació entre els agents que actuen a l'àmbit públic amb la diversitat de la societat i la complexitat de les seves problemàtiques, contribuint a fixar la capacitat de decisió als diferents nivells competencials que sigui més convenient en cada cas.

El federalisme no és només, un sistema organitzatiu, també és una forma d'actuació política, social i de comportament, on l'esperit principal és: el reconeixement de l'altre i les seves singularitats, diàleg i pacte, solidaritat, lleialtat als pactes i a les institucions.

En contra de la idea preestablerta en el si d'alguns sectors, federalisme no implica desunió sinó tot just al contrari, suposa reforçar el pacte de convivència i d'articulació de les relacions col·lectives. Tampoc implica un buidatge sistemàtic de competències dels nivells més alts administratius, sinó una ordenació del repartiment competencial que combina descentralització amb cooperació en aquelles matèries que resulta convenient. Per dir-ho d'una altra manera, federalisme no és "cessió de sobirania", sinó precisament cooperació des dels diferents nivells administratius per aconseguir unions més s lides i solucions més eficients.

El federalisme a Catalunya

Aquest caire transversal amb què s'ha de concebre el federalisme comporta que la visió federal també s'hagi d'aplicar Catalunya endins. Considerem que els principis del federalisme han de quedar reflectits en la gestió de la realitat de la societat catalana, molt plural, social i territorial amb la Val d'Aran com a màxim exponent.

El federalisme a Espanya: completar el procés de descentralització

En l'àmbit de relacions entre Catalunya i el conjunt d'Espanya, resulta difícilment qüestionable que l'Estat auton mic ha suposat el període de la nostra hist ria en què Catalunya ha assolit nivells més alts d'autogovern, reconeixement de la seva singularitat cultural i hist rica així com d'estabilitat i progrés col·lectiu. Malgrat això, després de més de 40 anys de la recuperació de les institucions pròpies i de la configuració d'Espanya com un estat auton mic, cal fer balanç i millorar aquelles coses que van quedar pendents durant la Transició.

El sistema autonòmic té una evident inspiració federal que es va començar a desplegar a través d'una important descentralització amb l'establiment de les diferents comunitats autònomes. No obstant això, el trànsit cap a un estat de tall federal va quedar inacabat i ha generat alguns problemes de funcionament que quedarien resoltos en concloure aquest procés que encertadament i valentament es va iniciar al 1978.

En particular el sistema de finançament de les comunitats autònomes és un dels elements que requereixen una reforma urgent. Actualment, les comunitats exerceixen diverses competències sense comptar amb els recursos fiscals i econ mics necessaris per sufragar-les, la qual cosa les supedita a dependre en bona part dels recursos que en cada moment puguin pactar bilateral o col·lectivament amb el Govern de l'Estat. Aquesta situació resulta políticament insostenible perquè genera incentius perversos tals com permetre al govern de qualsevol comunitat aut noma culpar al Govern de l'Estat de la seva deficient gestió dels serveis de les seves

competències. Cal un sistema que garanteixi la corresponsabilitat fiscal i pressupostària de les comunitats autònomes, que aquestes comptin amb les eines necessàries per dur a terme les seves competències i que rendeixin comptes a la ciutadania de la gestió dels seus recursos, tot això contemplant mecanismes raonables i eficients de solidaritat interterritorial.

En aquest sentit, proposem la creació d'una comissió, a nivell de l'estat, per a determinar els recursos aportats per totes les Comunitats Autònomes i pel mateix estat (balances fiscals), integrada per especialistes del món acadèmic i universitari, per experts i expertes de l'Administració de l'estat i de les institucions autonòmiques, especialistes en dret tributari i hisenda pública i d'altres membres de la societat civil amb coneixements profunds en la matèria. El seu objectiu serà proposar criteris de distribució justos, i trasvassaments de les Comunitats Autònomes amb més recursos vers les que disposin de menys, per assolir mitjançant criteris de justícia social un equilibri en la prestació de serveis.

També cal garantir una adequada i puntual dotació econòmica per part de la Generalitat de Catalunya, per sostenir les competències dels ajuntaments catalans i en particular de l'Ajuntament de Barcelona.

Per altra banda cal combatre els discursos nacionalistes de tot signe que s'apropien de les identitats col·lectives, siguin de la identitat espanyola o de la catalana, tractant d'imposar dins de l'esfera pública sentiments que pertanyen a l'esfera privada de l'individu. Proclamem la idea que la diversitat lingüística i cultural no és un problema sinó un motiu d'orgull i que l'Estat ha d'adoptar-la com a pròpia i defensar-la.

Ens reafirmem en els compromisos inclosos a la Declaració de Granada (2013) i la Declaració de Barcelona (2017), apostant per una reforma de la Constitució Espanyola per concloure el procés de federalització d'Espanya. Sense perjudici d'això, entenem que s'han de començar a posar en marxa tan aviat sigui possible algunes mesures en clau federalitzant que no requereixen la reforma constitucional com ara la transformació del Senat en una veritable cambra de representació territorial, la reforma del sistema de finançament de les CCAA, el ple desenvolupament de l'Estatut de Catalunya o la descentralització de les seues de les institucions de l'administració central. En aquest darrer punt, en finalitzar aquest procés Barcelona haurà d'albergar la part d'institucions i organismes que li correspon d'acord amb el seu pes com a segona ciutat més important d'Espanya.

A més, cal consolidar l'aeroport de Barcelona com una veritable estructura estatal de connexió amb el món sencer i no pas una estació d'enllaç amb Madrid. També augmentar la influència de l'ajuntament de Barcelona en la seva organització mitjançant l'ampliació de l'article 88 de la Carta Municipal de Barcelona. En darrer acabar el pla de Rodalies i la connexió AVE amb València.

El federalisme a Europa i el món: cap a una Europa federal

A escala europea, el PSC-Barcelona considera imprescindible perseverar en el procés de construcció europea, apostant per una via d'unió netament federal. Considerem que només des de la gestió comuna dels problemes que afecten a tota la ciutadania europea es podrà donar la resposta més efectiva. Per aquesta raó, cal dotar les institucions europees de les eines i competències necessàries per poder gestionar els reptes actuals de la ciutadania europea.

A curt termini, creiem necessari dotar les polítiques de la Unió Europea d'un caire profundament més social que ajudi a deixar enrere les conseqüències de la crisi econòmica que va patir el continent recentment i, així mateix, que treballi per la reducció efectiva de les desigualtats entre estats i entre ciutadans i ciutadanes. Cal desenvolupar un model social europeu a través de la instauració d'un salari mínim europeu, una assegurança de l'atur i un pla d'inversions en economia verda que garanteixi una lluita contra el canvi climàtic que no generi desigualtats ni afecti de manera més acusada a les capes econòmicament menys afavorides i de la implementació de polítiques d'igualtat de gènere.

Igualment creiem que la Conferència Europea pel futur d'Europa que la nova Presidenta de la Comissió Europea s'ha compromès a convocar representa una gran oportunitat per donar un impuls definitiu cap a una reforma de l'arquitectura institucional de la Unió Europea en clau federal, contemplant, entre d'altres, els següents aspectes: la millora del sistema de govern europeu, la dotació de capacitat fiscal aut noma a la Unió Econòmica i Monetària, l'enfortiment del sistema electoral europeu amb l'establiment amb caràcter obligatori del sistema de *Spitzenkandidaten* i de llistes transnacionals, la disminució de matèries sotmeses a la regla d'unanimitat, la fusió del càrrec de President del Consell Europeu i de la Comissió Europea, el disseny d'un sistema legislatiu bicameral a on el Consell Europeu jugaria el rol d'una cambra territorial i la creació d'un sistema propi i autònom de defensa, entre d'altres.

Finalment i com a objectiu que sabem més difícil d'assolir, per per a la realització del qual existeixen bones raons i una necessitat cada cop més evident, saludem iniciatives que treballen per poder assolir en un futur encara llunyà un sistema de govern comú a tot el planeta en clau federal, com ara la que treballa per establir l'Assemblea Interparlamentària de les Nacions Unides. El nostre objectiu, en aquest sentit, és l'establiment d'una federació democràtica i social a escala global.

3. El paper de les ciutats en un món global i en un context de populismes i replegament identitari

En els darrers 30 anys, el procés de globalització econòmica ha anat en paral·lel a l'enfortiment d'identitats culturals diverses – religioses, territorials, ètniques, de classe, de gènere. A les ciutats globals, el procés ha estat semblant: la concentració i interconnexió econòmica i financera en nodes urbans ha anat de la mà de la generació d'identitats culturals vinculades tant a l'espai físic de la ciutat com a la vida urbana en general. És així com la identitat urbana transcendeix els límits de les identitats nacionals i enllaça les formes de vida i de veure el món de la ciutadania de Barcelona, París, Hong Kong, Londres, Madrid, Nova York, Tòquio, Ciutat de Mèxic, Montevideo o Ciutat del Cap, entre d'altres grans ciutats.

Aquesta urbanitat ofereix seguretat en un món cada cop més incert, amb reptes existencials – canvi climàtic, pau i seguretat, biodiversitat, desigualtats – que responen a dinàmiques globals, que impacten directament en les condicions de vida de les persones, però que han depassat la capacitat d'actuació dels governs nacionals.

La combinació d'aquests tres processos interconnectats – globalització econòmica, identitats culturals urbanes, i capacitat limitada dels governs nacionals per afrontar els reptes globals - ha donat lloc a l'emergència de populismes a dreta i esquerra, i al replegament nacional en termes polítics i econòmics. Aquestes respostes a la frustració de diversos sectors socials i territorials busquen abordar problemes d'alta complexitat oferint preteses solucions senzilles marcades per la desigualtat. En aquest context, les ciutats esdevenen un contrapès cultural, social i democràtic, caracteritzat per ser el nivell de govern més proper a la ciutadania, i perquè permeten generar vincles sòlids i sostenibles amb un espai físic que la ciutadania reconeix com a propi.

Així, en un moment en què el rol de les ciutats com a espais principals de la població mundial necessita ser més reconegut que mai, l'acció internacional de ciutats globals com Barcelona té un triple objectiu. En primer lloc, incidir en les agendes globals per consolidar el paper de les ciutats en la governança mundial. En segon lloc, reforçar la qualitat de la prestació de serveis municipals a través de l'intercanvi de coneixements constant bilateralment en espais multilaterals com les xarxes de ciutats. En tercer lloc, enfortir la projecció internacional de la ciutat per atraure talent i oportunitats.

A Barcelona, la dimensió metropolitana serà clau per assolir aquests objectius. El canvi climàtic, les desigualtats, la transició tecnològica es concreten a l'escala territorial al marge de les fronteres administratives entre municipis. Les ciutats són espais d'innovació i co-creació amb tots els actors territorials. Difícilment trobarem solucions noves i efectives per als problemes als quals s'enfronta al món si no és experimentant a l'arena local, adaptant les polítiques a les necessitats dels veïns i veïnes, i re-escalant-les després a altres nivells.

Així, hem de pensar la ciutat en clau metropolitana per ser capaços de trobar i implementar solucions per als habitants de la ciutat. Només projectant la Barcelona metropolitana al món

podrem posicionar-nos amb claredat en una escena internacional on les ciutats europees queden cada cop més empentides davant les megal polis d'Amèrica, Àfrica i Àsia.

Les ciutats, aliades del multilateralisme

El sistema multilateral que ha prevalgut en les relacions internacionals des de la fundació de les Nacions Unides – que al 2020 celebraran 75 anys – es troba en crisi: apareixen noves formes d'autoritarisme al món que miren de fronteres endins, i l'espai cívic i de defensa de drets humans a nivell internacional és cada cop més reduït.

Les ciutats no són, per naturalesa, actors de política internacional. Tanmateix, el fet de trobar-se a primera línia dels reptes contemporanis, els n'ha convertit. En un món predominantment urbà, qüestions com el canvi climàtic, els moviments poblacionals, la protecció dels drets humans, la promoció de la igualtat de gènere i la construcció de pau passen per les ciutats. Tant és així, que es calcula que la implementació de més del 65% dels Objectius de Desenvolupament Sostenible passen per competències locals i serveis bàsics municipals.

El procés de definició de les darreres agendes de les Nacions Unides – des de l'Agenda 2030 fins a la Nova Agenda Urbana, passant pels Acords de París – han comptat amb la contribució activa del municipalisme internacional. Els governs locals d'arreu del món ja estan demostrant que governs nacionals, institucions internacionals i organitzacions internacionals trobaran en les ciutats un aliat sòlid per a la realització del desenvolupament sostenible, la transició ecològica, la lluita contra les desigualtats i la defensa dels drets humans. És per això que afirmem que els governs locals han de tenir veu i vot a la taula de presa de decisions internacionals.

En aquest sentit, la diplomàcia de ciutats és clau per a portar la veu de les ciutats als espais multilaterals: l'espai euromediterrani, Europa i les Nacions Unides. En tots aquests àmbits, l'acció internacional de Barcelona ha de passar necessàriament per enfortir el lideratge municipalista de la ciutat i vincular-lo al principal programa polític del qual s'ha dotat la comunitat internacional: l'Agenda 2030.

Barcelona, capital de la Mediterrània

L'àmbit euromediterrani té especial rellevància en el context del reptes globals: després de l'Àrtic, és la zona del món més impactada pel canvi climàtic, i és també la frontera NordSud globals més desigual del planeta. Tanmateix, l'agenda de la regió ha estat marcada per la necessitat de gestionar urgències com els moviments migratoris, i correm el risc de quedar atrapats en un curterminisme que impedeix una mirada de llarg recorregut.

La regió compta amb oportunitats clares. Primera: una joventut més formada que mai a totes dues ribes. Segona: una connectivitat creixent, gràcies a la transició digital, que suposa més sensibilització de la Mediterrània com a realitat compartida. Tercera: unes relacions entre ciutats que passen per un moment dolç i permeten impulsar espais de diàleg i projectes de codesenvolupament.

Davant d'una cooperació entre estats estancada, el món local esdevé punt de trobada i de cerca de solucions que funcionin tant per a la riba nord com la riba sud. Barcelona compta amb excel·lents relacions de cooperació amb capitals de totes dues ribes, tant a nivell bilateral com en el marc de les xarxes municipalistes. Així, ho té tot a favor per a poder rescatar l'esperit de la Declaració de Barcelona de 1995, i l'esperit de les conclusions de la Unió per la Mediterrània fundada al juliol de 2008, en un nou marc de relacions multilaterals basat en el municipalisme i en els lideratges a banda i banda del mar per donar resposta als reptes mediterranis i globals de pau, justícia social i canvi climàtic.

Barcelona, veu del municipalisme internacional

Barcelona té una llarga implicació en les xarxes del municipalisme internacional, a través del qual ha participat als principals processos de definició i adopció d'agendes internacionals com l'Agenda 2030, la Nova Agenda Urbana o l'Acord de París. De fet, la ciutat acull la seu de la principal xarxa de ciutats del món: Ciutats i Governos Locals Units (CGLU). Gràcies a aquesta participació, la veu de Barcelona s'ha sentit amb claredat a l'escenari internacional.

Amb la nova funció de la ciutat com a enviada especial de CGLU davant de les Nacions Unides, Barcelona compta amb una oportunitat per fer un pas més: passar de l'escenificació a l'acció, de la veu a la participació en la presa de decisions. El 2020, l'Organització de les Nacions Unides celebra el seu 75è aniversari. Aquesta és la primera ocasió perquè Barcelona refermi el compromís municipalista amb el desenvolupament sostenible i el multilateralisme, i reivindiqui que unes Nacions Unides preparades per enfrontar-se als reptes dels anys vinents haurà de reconèixer el paper principal de les ciutats en la seva resolució.

I més enllà del rol que Barcelona pugui exercir en aquests organismes, cal ampliar i enfortir els espais de participació i debat de les ciutats en la presa internacional de decisions.

En l'àmbit europeu, la Comissió Europea que tot just comença mandat està alineada amb les prioritats de Barcelona i la resta de ciutats europees: desenvolupament sostenible, emergència climàtica, transició digital, creixement econòmic inclusiu. En un context de pèrdua de confiança en les institucions europees, això suposa una oportunitat perquè, governs locals, xarxes europees (Eurocities) i institucions comunitàries treballin conjuntament per alinear les polítiques europees amb l'acció del nivell de govern més pròxim a la ciutadania.

Barcelona, la cooperació municipalista per a la justícia global

Diverses crisi econòmiques i financeres han aprofundit les desigualtats i l'exclusió al si de les societats, com també han causat una davallada dels pressupostos de cooperació en els donants habituals, encara que Barcelona el 2005 ja va assolir el 0.7% dels ingressos propis. Així mateix, catàstrofes humanitàries, conflictes o les guerres i la pobresa a l'Àfrica subsahariana, están provocant grans desplaçaments forçats de persones. Fets que condueixen a un escenari mundial que reclama una nova aproximació de les relacions internacionals basada en una cooperació renovada i molt més intensa entre el conjunt d'actors, especialment les ciutats que van guanyant rellevància en la governança mundial. Aquest escenari implica entomar de manera prioritària la coherència de polítiques i assumir que l'acció global de la ciutat genera també impactes negatius fora de les seves fronteres.

La política de cooperació internacional de l'Ajuntament de Barcelona, recollida als successius Plans Directors de Cooperació, ha comptat amb un ampli consens polític i s'ha basat en els valors que poden aportar els governs municipals al sistema de cooperació: la seva proximitat a la ciutadania; una capacitat més gran de construir aliances amb els diferents actors; menys vinculació a interessos geoestratègics, i una horitzontalitat més gran en les relacions.

Barcelona reivindica i promou el caràcter municipalista de la cooperació. La consideració de política pública i a la vegada participada i participativa de la cooperació s'ha traduït en una execució que ha combinat de manera intensiva les modalitats de cooperació bilateral d'iniciativa d'altres actors, la bilateral concertada i la bilateral directa. Barcelona ha exercit de manera molt activa la cooperació directa amb algunes ciutats amb les que existeix tot un catàleg de projectes i bones practiques. Aquestes experiències, fonamentades sobre el diàleg horitzontal i la reciprocitat dels equips polítics i tècnics, han esdevingut autèntics canals d'intercanvi de coneixements i expertesa tècnica per a l'enfortiment institucional, la definició de polítiques i la provisió de serveis públics. Sense dubtes, aquest esdevé un dels principals actius de la cooperació que Barcelona ha liderat i lidera.

Barcelona és una ciutat global, dimensió que descansa sobre bases materials i immaterials, vinculades a acollir la seu de diverses institucions i programes internacionals, així com també de multinacionals; a la presència d'institucions i centres de producció i serveis de primer ordre en molts àmbits, i a les nombroses iniciatives socials i culturals que es projecten més enllà del territori, en especial la cooperació per a la justícia global. La justícia global ressalta les creixents interconnexions a escala global, i per tant, les interferències que les accions produeixen sobre altres pobles i territoris. El que planteja quatre fites:

- La justícia econòmica, fomentada sobre una economia ecològica, democràtica, feminista i més justa.
- La justícia ambiental, que afavoreixi un accés just i equitatiu a béns o serveis ambientals i que promogui que tota persona, independentment del seu origen o situació socio econòmica, tingui dret a una qualitat de vida ambiental (aigua i aire nets, gestió eficient de residus, etc) i assumeixi les seves responsabilitats envers els impactes ambientals generats per la seva manera de viure.
- La justícia de gènere, que promogui l'equitat de gènere en la vida cultural, econòmica, social i política.

- El dret de les persones al refugi, a desplaçar-se i migrar.

4. Transformant Barcelona

4.1. Barcelona, al món

La condició de ciutat oberta al món, en el cas de Barcelona, forma part d'una tradició que ve de lluny i que ens ha caracteritzat pràcticament des de sempre.

Som una ciutat que s'ha construït de forma successiva i en bona part, gràcies a les aportacions que ens arribaven de l'exterior, fixant-nos amb atenció en els fenòmens que es produïen dins del panorama global a cada moment històric: des del comerç marítim al trànsit de mercaderies, passant per la revolució industrial, les grans migracions o la digitalització de l'economia.

Arran de l'etapa iniciada el 1979, amb els Ajuntaments democràtics, Barcelona va iniciar un intens procés de modernització i transició, passant d'exercir com a ciutat capital d'una economia tancada, a esdevenir una ciutat de caràcter absolutament global. Aquesta va ser una opció decididament estratègica de la Barcelona democràtica, impulsada i liderada pels governs socialistes de la ciutat.

L'obertura al món, doncs, ha transformat Barcelona. I avui en dia ens ha situat davant de nous reptes derivats de la globalització. La pregunta que ens hem de fer és: què implica o què vol dir com a ciutat, al segle XXI, estar present al món?

La primera idea al respecte que hem de considerar és que el fet que Barcelona sigui una ciutat global, tot i ser una fita assolida, en realitat és sobretot una fita que ens hem de guanyar constantment, dia a dia, ja que al segle XXI competim globalment en un entorn de nous espais emergents.

En segon lloc, Barcelona ha de ser una ciutat implicada en alguns dels principals reptes globals: l'emergència climàtica, la reivindicació de la diversitat com a factor de riquesa (confrontant els discursos que van justament en la direcció contrària, Barcelona s'ha de posicionar com un espai que és bressol d'un determinat model intercultural i de convivència), exercir com una ciutat internacionalment compromesa amb la pau i treballar pel municipalisme mundial (les xarxes de ciutats com a nous espais de governança).

Hem de pensar que el fet de ser presents en les causes globals, també ens obliga i ens implica en les nostres polítiques interiors, a escala local. Només podrem ser referents cap enfora si

també som referents cap endins, en la gestió política a peu de barri i de carrer. Per pensar globalment no podem deixar d'actuar localment.

Els socialistes defensem que, davant de la lògica dels estats i contra l'afebliment del paper d'algunes organitzacions internacionals (com les Nacions Unides), al segle XXI les ciutats ja són un actiu polític de 1er nivell. Hem de ser conscients que si el segle XIX va ser el segle dels imperis i el segle XX el dels estats nació, el segle XXI ha de ser el segle de cooperació entre les ciutats.

Com a actiu polític global, Barcelona ha d'emergir com una ciutat referent de l'anomenat "soft power": hem de destacar per la nostra capacitat per tal d'incidir en les accions o interessos d'altres actors polítics a través de mitjans culturals i ideològics, de l'enfortiment del tercer sector dins de la ciutat i, en definitiva, de la reivindicació del diàleg entre diferents.

Barcelona no té la dimensió per ser una gran metròpoli, per sí que compta amb tot el potencial necessari per a ser internacionalment reconeguda com a ciutat amb una reputació poderosa des del punt de vista cultural o ideològic.

Per la nostra posició també ha de tenir una dimensió econòmica i cultural: Barcelona ha de ser una ciutat que sigui referent internacional de l'anomenada nova economia: sostenible, responsable, verda i digital. Precisament, en plena revolució digital, la ciutat ha de ser capaç de generar noves oportunitats sense que això acabi produint noves desigualtats derivades d'aquesta.

Barcelona ha de ser una ciutat que abanderi un nou humanisme tecnològic, que posi la digitalització al servei de les ciutats i les societats, que sigui una font d'igualtat, de llibertats, i de construcció de nous espais de cohesió.

Hem d'assenyalar que aquesta visió de què ha de ser Barcelona en el nou panorama internacional s'ha de contraposar amb la querella populista que domina part del discurs ideològic a tot el món i també a casa nostra. El paper de Barcelona, doncs, no ha de basarse en la defensa de cap reivindicació identitària, sinó que sobretot ha de ser un actiu que promogui la suma d'identitats. Només així podrem garantir la rellevància del nostre paper global en un món cada vegada més basat en la barreja i la complexitat.

Finalment, hem de refermar que la posició internacional de Barcelona és clau en un triple sentit: som una ciutat amb una forta vocació europeïsta, amb una evident vocació de capitalitat euromediterrània i amb una clara vocació de referent cultural per Llatinoamèrica. Som, doncs, una ciutat que tendeix ponts en un entorn global on malgrat trobar-nos més interconnectats, també es donen tensions aïllacionistes per part d'alguns actors internacionals.

4.2. Catalunya i Barcelona

El moment polític requereix que Barcelona exerceixi el seu lideratge dins de Catalunya, alhora que actui com a eix vertebrador del territori, en tots els àmbits: a escala política, econòmica, social, ambiental o territorial. No podem limitar-nos a exercir com a capital de Catalunya des d'un punt de vista merament administratiu o com a simple seu de les institucions d'autogovern.

La relació entre Barcelona i la resta de Catalunya ha d'estar basada en la cerca d'interessos comuns i en afavorir iniciatives polítiques que repercutixin positivament en el conjunt de la ciutadania i del territori, per també en el reconeixement explícit de que Barcelona és avui un actiu polític de 1er nivell, que requereix polítiques singulars i concretes que afavoreixin el seu desenvolupament.

Què pot aportar Barcelona a Catalunya? La ciutat de Barcelona continua sent el gran motor econòmic, cultural i quant a coneixement de la societat catalana i també la marca més potent amb què compta Catalunya per tal de projectar-se arreu del món. El futur de Catalunya no es pot entendre sense Barcelona.

El lideratge de Barcelona és clau per poder facilitar l'arribada d'inversions i per tal d'atreure talent internacional que sigui referent des del punt de vista de factors com la innovació o l'emprenedoria. Per tant, Barcelona és un factor que aporta competitivitat i justícia social a Catalunya, que permet generar activitat econòmica, cohesió, progrés i reequilibri pel conjunt del territori.

Des del punt de vista polític i quant a les relacions de Catalunya amb la resta d'Espanya, Barcelona també és un factor clau. La nostra ciutat és un dels principals engranatges que interconnecten i sostenen les relacions entre les societats del conjunt de l'Estat i de Catalunya. Per això, no es podrà abordar cap diàleg polític seriós sobre el desbloqueig de l'actual conflicte sense tenir en compte la realitat de Barcelona. Considerem que una de les vies que ha de contemplar la solució federal que defensem els socialistes ha de passar necessàriament per un enfortiment institucional del paper de Barcelona a Espanya.

Per altra part, des de Barcelona també som conscients que, a escala global, esdevenim més forts quan som capaços de traçar aliances amb el nostre entorn territorial i metropolità. La majoria dels fenòmens globals amb incidència a la nostra ciutat, com l'emergència climàtica, la pressió turística o el desenvolupament econòmic sostenible, desborden els límits físics i administratius de Barcelona i s'han d'abordar amb una visió territorial i de xarxa. Per la qual cosa, sense implicació amb la resta del territori català no serà possible impulsar polítiques que ajudin a canalitzar molts dels reptes que ha d'afrontar Barcelona.

En definitiva, volem que Barcelona estigui interconnectada amb la realitat territorial que ens envolta i que les sinergies que genera aquesta connexió siguin positives en els dos sentits: de Barcelona cap al territori, i a l'inrevés.

Barcelona ha de mirar al món, reafirmant-se en un caràcter obert, plural, divers i global, per ho ha de fer sense perdre de vista els reptes i les potencialitats del seu entorn, reconeixent que no hauríem d'entendre Barcelona sense considerar alhora també Catalunya.

4.3. La Barcelona metropolitana

La ciutat de Barcelona, com a nucli central, necessita una estratègia metropolitana per fer front als reptes que té plantejats i que transcendeixen els límits municipals. Els objectius compartits requereixen polítiques comunes i Barcelona vol contribuir a definir aquesta estratègia metropolitana amb els municipis de l'AMB i el conjunt de la regió metropolitana. La ciutat real no s'entén sense una interacció i un diàleg constant amb tota l'àrea conurbana.

La connectivitat, el desenvolupament d'infraestructures centrals, la mobilitat, la lluita contra el canvi climàtic o la reversió de desigualtats socials són alguns dels àmbits que s'han de treballar des d'una visió metropolitana.

Criteris generals a considerar en les mesures a proposar:

- **Economia d'escala:** Agregació de valor i eficiència econòmica en l'aplicació de mesures.
- **Cooperació i solidaritat municipal amb els barris que limiten amb el Besòs.** Capitalització, intercanvi i suport en el finançament i desplegament de les polítiques municipals i la seva implementació.
- **Cooperació públic privada:** Cercar les complicitats i el coprotagonisme amb els agents socials, culturals, mediambientals, sectorials i econòmics del territori metropolità.
- **Innovació:** Promoure el canvi i l'adaptació al si de les organitzacions municipals i al conjunt de mesures metropolitanes.

Participació i transparència: Facilitar la reflexió, el debat ciutadà i l'accés a la informació en el disseny, seguiment i avaluació de les polítiques públiques.

Temàtiques en desenvolupament metropolità:

La dimensió metropolitana és un dels grans debats a afrontar, l'objectiu de ser equilibrats socialment i competitius com àrea de desenvolupament econòmic.

La governança metropolitana i la seva evolució respecte a la representativitat del territori, la delegació de competències, la fiscalitat i el finançament pels serveis metropolitans, el rendiment de comptes i la participació ciutadana, ha de ser equilibrada socialment i competitiva com àrea de desenvolupament econòmic.

El desenvolupament econòmic sostenible és clau en el model de creixement de la nostre societat. La cohesió social i la qualitat de vida implica aconseguir millores com l'accessibilitat, la seguretat, les emergències socials i les llars sostenibles, entre d'altres.

Cal impulsar des de l'AMB un Pla de barris metropolitans als barris que delimiten amb barris de municipis veïns i que comparteixen problemàtiques que no estan ben resoltes degut als límits municipals.

Cal impulsar l'Agenda Besòs i crear noves centralitats a banda i banda del riu per revitalitzar econòmicament els seus barris.

Fomentar l'ocupació de qualitat que permeti l'autonomia de les persones al llarg de les seves vides.

El repte de la mobilitat, tan respecte als transports i interconnexions i aparcaments dissuasius, com a la necessitat de què sigui neta i de baixes emissions.

La no discriminació per raó de gènere o identitat sexual i aconseguir la igualtat real de drets de totes les persones, com a objectiu a assolir per part del conjunt de les administracions públiques.

La connectivitat i la digitalització, cal universalitzar la internet a la totalitat de la població i començar a treballar per ser al capdavant de l'espai 5G.

Ampliació de l'Àrea Metropolitana: "saltar Collserola" i incorporar altres municipis. L'ampliació ha d'anar acompanyada d'una reflexió sobre com articular el conjunt de la Regió I (Vallès Occidental, Vallès Oriental, Maresme, Baix Llobregat i AMB) com una xarxa de ciutats integrada.

L'Estat i la Generalitat ha de delegar noves competències en l'àmbit de govern metropolitans. El que es coneix com a "Devolució de competències" com ara promoció econòmica, polítiques d'habitatge o d'àmbit cultural. Aquesta devolució de competències ha de venir acompanyada dels recursos suficients pel seu desenvolupament.

Concepte "devolution": l'Estat i la Generalitat han de delegar competències en l'àmbit de govern metropolitans.

Impulsar els canvis legals necessaris per tal que el President o Presidenta de l'Àrea Metropolitana de Barcelona es triï de forma directa per la ciutadania o per sufragi universal.

4.4. Una ciutat a l'abast: l'habitatge és un dret

Barcelona es una ciutat atractiva on viuen cada vegada més persones. Al mateix temps s'incrementa el nombre de turistes que ens visitant. Les possibilitats de créixer urbanísticament són escasses. S'incrementa el nombre de joves treballadors de nivells de renda diferents. S'estan donant processos de concentració en diferents barris segons la renda. Els barris s'estan dualitzant. El PSC sempre ha treballar per assolir l'equilibri social. Enfortir el paper del sector públic en la promoció d'habitatge públic assequible de lloguer, la regulació i control dels pisos turístics i reduir els pisos buits és una prioritat para el PSC.

Aquests fenòmens estan provocant la gentrificació dels barris de la ciutat, i alhora estan incrementant les diferències i desigualtats per nivell de renda. S'estan donant processos de concentració de nivells de renda diferents en els diferents barris, dualitzant una ciutat que amb els mandats socialistes sempre ha volgut assolir l'equilibri i la mixtura social. La nostra aposta pel futur de l'habitatge passa per:

■ Enfortir el paper del sector públic en la promoció d'habitatge públic assequible de lloguer, construint una aliança la més àmplia possible amb tots aquells sectors socials i econòmics que s'hi vulguin sumar.

Enfortir i incrementar els serveis oferts pel Consorci de l'Habitatge de Barcelona amb l'objecte de donar, si és possible, una resposta i actuació adient i eficaç davant la diversitat de problemàtiques possibles vers l'habitatge a la nostra ciutat de Barcelona, com:

-Davant situacions específicament crítiques, oferir al ciutadà una atenció qualificada i assessorament per qualificat amb la major brevetat. En aquest punt, les possibles mesures són:

- a. Incrementar el nombre de professionals, advocats, a la xarxa d'oficines del Consorci d'Habitatge de Barcelona.
- b. Davant situacions crítiques, habilitar un número de telèfon gratuït, de dilluns a divendres i de 9 a 21 hores, que ofereixi al ciutadà la possibilitat de minimitzar el termini per ser atès i assessorat adequadament per part d'un professional de la nostra xarxa d'oficines d'habitatge.

-Dur a terme les accions necessàries per tal d'incrementar el nombre d'habitatge de lloguer de Barcelona a la Borsa d'Habitatge.

- Enfortir el paper del sector públic en la regulació i control en la lluita contra les males praxis en el mercat de l'habitatge: ampliar el control dels pisos turístics i de la sobreocupació dels habitatges, reduir els pisos buits i lluitar contra l'existència de practiques abusives.
- Generar instruments locals, autonòmics i estatals per aconseguir reduir considerablement la taxa de desnonaments, enfortint els mecanismes de mediació i de segona oportunitat quan hi ha impagaments per causes de manca de recursos.
- Actualitzar les densitats permeses per l'urbanisme a la nova situació sociodemogràfica, sempre que qualsevol increment en aquest sentit es dirigeixi a creació o rehabilitació de sòl o sostre d'habitatge protegit destinat al lloguer.
- Generar instruments locals, autonòmics i estatals per afavorir que habitatges de mercat lliure passin a ser qualificats de protecció oficial, prioritàriament de lloguer i excepcional de compra, ampliant en aquests casos les possibilitats d'accés als joves flexibilitzant la legislació hipotecària, a l'hora que evitem bombolles especulatives.

Generar instruments locals, autonòmics i estatals per afavorir que habitatges de mercat lliure passin a ser qualificats de protecció oficial de compra, ampliant en aquests casos les possibilitats d'adquisició als joves flexibilitzant la legislació hipotecària, a l'hora que evitem bombolles especulatives.

Una possible solució a part d'aquest punt i que també seria vàlid per l'atenció a la gent gran i evitar que els barris perdin els seus veïns es que existeixi la possibilitat a persones que ho decideixin a realitzar la donació en vida del seu pis a l'ajuntament.

Les persones grans que necessiten assistència i no tenen una capacitat real per viure sols, normalment no volen marxar de casa seva per residir en un centre adaptat.

Per altra banda, l'oferta pública es menor a la demanda i les residències privades tenen un cost molt elevat que no tothom pot pagar.

Aquestes persones, en molts casos es veuen presionades per fons d'inversió que volen adquirir els seu immoble i malauradament moltes vegades aquests pisos queden en mans d'aquests fons on queden tancats molts anys o a uns preus de venda o lloguer que no permet l'accés de la gent jove.

La possibilitat de realitzar una donació del pis a l'ajuntament a canvi d'un servei social de qualitat i adaptat a cada cas pot permetre que aquestes persones puguin continuar residint al barri amb tota la ajuda necessària per tenir una vida digne.

Aquesta proposta pot crear una bossa de nou habitatge a l'ajuntament perquè en un futur pugui ser destinat a protecció oficial, lloguer social, protegit i per joves.

Impulsar la descongestió de la demanda, fent més atractiva la vida a l'àrea metropolitana de Barcelona i amb una major interacció amb la resta del territori, incloent una major connectivitat en la xarxa de transport i extenent la visió d'una Barcelona metropolitana que ens és tan necessària avui dia.

■ Generar instruments locals, autonòmics i estatals per aconseguir (el control) dels preus del lloguer de (limitant el) mercat lliure, combinant mesures com incentius fiscals amb altres mesures decidides per aturar el problema de l'accés a l'habitatge i dotar de transparència el sector.

4.5. La Barcelona del treball: treball estable i de qualitat

Volem una Barcelona generadora d'oportunitats. D'oportunitats econòmiques i socials. On hi creixin de forma sostenible les empreses, els emprenedors i l'economia social. On l'aposta per la sostenibilitat també sigui social i que aquestes oportunitats arribin també a les persones.

Una Barcelona implicada amb l'economia digital i del coneixement, la indústria 4.0, l'economia sostenible i amb el comerç de proximitat, oferint eines per la promoció i el manteniment dels carrers comercials i els mercats municipals, on milers de comerciants autònoms i treballadors es guanyen la vida i generen ocupació al centre de la ciutat.

Cal que es generi ocupació de qualitat: estable, amb salaris que garanteixin l'autonomia econòmica de les persones treballadores, que reconeixin les polítiques d'igualtat i de respecte a la diversitat. La precarització de les condicions laborals en molts sectors ha portat a molts treballadors a situacions de vulnerabilitat, que cal combatre (treballadors/es majors de 45 anys, joves, persones amb discapacitat i altres col·lectius amb especial dificultats al mercat laboral). El treball ha de tornar a garantir una renda suficient i els drets bàsics de les persones treballadores.

Proposem crear un índex de qualitat de l'ocupació a la Barcelona. Necessitem definir què entenem per ocupació de qualitat i establir un conjunt d'indicadors de ciutat que ajudin a mesurar els elements i les condicions del mercat laboral i la qualitat de l'ocupació que es crea a la ciutat. Aquests elements han de servir per reconèixer aquelles pràctiques empresarials positives i motivar a la resta d'actors a prioritzar l'aposta per la qualitat.

L'Ajuntament de Barcelona ha de ser exemplificador a l'hora de generar i gestionar el treball de qualitat i per a això, ha de controlar l'aplicació de les clàusules socials i respectar i fer respectar les polítiques de discriminació positiva, entre aquestes les destinades al sector de la discapacitat. També cal promoure mecanismes de transparència i control sobre l'adequació dels contractes de pràctiques i l'ús de la figura del becari o becària a Barcelona, especialment en les empreses que contracten o depenen de l'Ajuntament, així com garantir l'oferta pública, com a sistema d'estabilització de la plantilla municipal, i la seva continua formació.

El futur del treball es presenta ple d'incerteses i d'oportunitats. La globalització, l'impacte de les noves tecnologies o la digitalització als entorns de treball són una realitat. El món del treball canvia i hem de ser capaços de trobar les fórmules que permetin a les persones adaptar-se i conservar els seus drets. En els pròxims anys es crearan ocupacions noves i canviaran moltes

de les existents. Cal cercar formes de fer complir les normatives i regular noves situacions. Cal estar amatents davant les formes d'explotació que creixen al voltant dels canvis tecnològics com algunes economies de plataforma que utilitzen la tecnologia com a element de des-regularització del mercat de treball.

S'ha de facilitar que la gent que té feina no la perdi, apostar per la formació al llarg de la vida i per aprofitar el talent ja existent a les empreses facilitant els processos d'adaptació als nous entorns.

Hem d'estar al costat de les persones que busquen feina, acompanyant el seu procés i procurant que puguin millorar les seves opcions de trobar feina, garantint que hi han uns serveis públics de qualitat que garanteixin l'accés de tothom a la formació i a aquells recursos i processos per millora de les seves competències, entre d'altres les tecnològiques i de l'anglès o altres llengües estrangeres i la seva ocupabilitat.

L'establiment d'un salari de referència de ciutat, que fixi la quantia necessària per cobrir les necessitats bàsiques de les persones treballadores de Barcelona, juntament amb la concertació amb els agents socials en l'àmbit de ciutat, ha d'esdevenir una eina per impulsar la millora dels salaris a la ciutat mitjançant la negociació col·lectiva.

Una Barcelona del treball, que posi al centre a les persones, que aposti per la qualitat i que superi la precarietat del món del treball serà una Barcelona que cuida a les persones, més justa i més cohesionada.

4.6. La Barcelona de la innovació: l'educació i el coneixement com a motors de prosperitat

Compartim el criteri que un repte del món actual (per no dir que el principal) és el combat a les desigualtats que no cessen de créixer arreu i també a la nostre ciutat. L'educació, el coneixement i la innovació juguen un paper central en el desplegament de les futures polítiques públiques. Les polítiques educatives que afavoreixen l'igualtat d'oportunitats no poden reduir-se a accions redistributives solament i cal l'empoderament de la ciutadania per fer front a les desigualtats, impulsant l'implantació de polítiques orientades a la capacitació i enfortiment dels recursos personals de la ciutadania per afrontar els reptes del futur.

La nostra ciutat, durant els governs liderats pels socialistes, va demostrar capacitat per impulsar projectes i ecosistemes innovadors, dins del marc de polítiques de concertació i complicitat amb tots els agents públics, del tercer sector i privat, que ens ha portat a promoure amb èxit experiències de recerca, creativitat, ciència i innovació, amb un significatiu èxit com ho demostren les experiències del 22@ i en general la potencialitat de diversos projectes com el parc de recerca biomèdica, la innovació social de la participació ciutadana en tots els projectes de territori, o la

pujança per liderar experiències com les impulsades per la fira de Barcelona en matèria de ciutats intel·ligent o telefonia mòbil.

També hem incidit, des del Consorci d'Educació en la millora de la qualitat de les escoles, amb una especial atenció a la Formació Professional des de la Fundació Formació Professional per la millora d'aquest nivell educatiu, i també a través de la difusió (a partir per exemple de punts d'informació als instituts) per impulsar entre els i les alumnes les noves tecnologies com estudis de futur, tant a la FP com a la Universitat. I hem apostat fermament per les escoles bressol de qualitat, encara que lamentablement durant el període que no vam governar es va aturar el ritme que havíem impulsat durant els períodes anteriors.

Per continuar en aquesta línia cal fer una aposta clara per l'educació afavorint un model educatiu inclusiu i innovador que s'ha d'exercir des de tots els àmbits possibles, tant de l'educació formal com de les iniciatives informals de lleure i d'activitats extraescolars, esportives i de totes i cadascuna de les actuacions que brindin espais formatius. Perquè l'equitat, la igualtat d'oportunitats, la justícia social, la veritable actuació política com a element de progrés requereix una acció decidida en el camp de l'educació. Enfortir les capacitats i els recursos individuals, sumat a l'oportunitat que brinda per la transmissió dels valors d'igualtat, solidaritat i justícia són aspectes claus, raó per la qual l'aposta socialista per l'educació ha de ser una, per no dir la més important, de les polítiques impulsar.

En aquest context la innovació també juga un paper central com l'espai per definir una estratègia que ha d'ajudar a una societat a inventar, reinventar i redissenyar actuacions que permetin impulsar el coneixement, el creixement del teixit social, la capacitat de competir de les empreses i la qualitat dels serveis públics, i ha d'afavorir els espais generadors de valor i faciliti a què la societat en el seu conjunt s'adapti a la velocitat del canvi de tecnologia.

Cal treballar per projectes que permetin assumir i integrar la nova tecnologia i les innovacions en tots els àmbits de, ja siguin educatius, de serveis, econòmics, per descomptats de ciència i tecnologia, i de planejament urbanístic.

I sobretot la innovació haurà d'enfortir els escenaris de profunds canvis en el mercat de treball en els anys vinents, sent un element clau per aportar processos de canvi en l'educació per adaptar la formació de les presents i futures generacions a les necessitats que estan emergint i emergiran en els anys vinents especialment en els canvis que derivaran de la intel·ligència artificial, les noves professions, els canvis tecnològics, com a factors més rellevants.

En síntesi l'educació, la innovació i la recerca del coneixement han de ser la millor garantia per una societat inclusiva i igualitària, estratègia central en la nostra política per la construcció d'una societat més justa i solidària que posi en el centre a les persones.

Atès que el desenvolupament tecnològic, la intel·ligència artificial o la biomedicina tindran cada vegada més incidència en la vida de la gent, cal parar molt l'atenció en què la innovació i les noves formes de coneixement posin en el centre de la seva acció a les persones, ja que existeix el risc que, en nom de grans canvis que són visibilitzats com a respostes de futur, el que puguin generar és encara una divisió més profunda en la societat, generant noves formes d'exclusió social i econòmica.

Serà la nostra responsabilitat estar atents i vigilants perquè els canvis que estem presenciant millorin la qualitat de vida i el benestar del conjunt de la ciutadania, especialment els col·lectius més vulnerables i amb major risc d'exclusió.

4.7. Una ciutat que garanteixi la convivència i la seguretat

Els i les socialistes de Barcelona considerem la seguretat com un requisit imprescindible per a l'exercici dels drets de ciutadania i el compliment dels seus deures. La seguretat i la convivència a l'espai públic ha esdevingut una de les principals exigències de la ciutadania.

En una realitat canviant dins d'un món global, els i les socialistes de Barcelona defensem un concepte de seguretat dinàmic i adaptatiu a les noves realitats que van sorgint a la nostra ciutat i que va més enllà de la seguretat física dels ciutadans i ciutadanes, i que insereix el concepte de seguretat en un concepte més ampli com és el concepte de seguretat humana. La seguretat, entesa així, abraça diferents aspectes, com són la seguretat individual, la defensa dels drets – tant individuals com col·lectius –, la cura de l'espai públic, la convivència, la seguretat vial i també la percepció de seguretat. La seguretat, a més de ser un dret, cal entendre-la com una política social, ja que és fonamental per exercir la resta de drets, sobretot la llibertat. Primer de tot, ens hem de sentir segurs per ser lliures, si no, caiem en la coacció.

La seguretat no es restringeix als fets delictius sinó que s'ha convertit en un concepte ampli que compren la tranquil·litat de poder gaudir de tots els àmbits del benestar. És rellevant doncs treballar des d'un model integral des de el model clàssic fins a la seguretat alimentària, la mediambiental, la digital, i totes aquelles dimensions de seguretat que tinguin influència en les nostres vides quotidianes.

Cal promoure polítiques actives de prevenció, autoritat democràtica i control dels delictes. Combatre els usos excloents i les irregularitats als carrers i places i places: com la venda il·legal, el tràfic d'estupefaents, l'explotació sexual i qualsevol altre que posi en risc la convivència i la seguretat dels barcelonins i barcelonines. El carrer és de totes i tots.

La seguretat és una política de garantia de drets per a tots i totes, independentment de qualsevol altra consideració social. L'actuació en matèria de prevenció es pot desenvolupar des de molts més àmbits, a part dels poders públics i de l'estrictament policial, com són el disseny de l'espai

públic amb criteri, també, de seguretat passiva i visió de gènere; detectant les situacions de risc a través dels professionals dels serveis socials; prevenint les drogodependències; educant en seguretat viària els més joves fins als 18 anys; invertint en polítiques actives d'ocupació i d'inclusió social, defensant actuacions de prevenció situacional, involucrant al comerç, de tots els orígens i aprofundint en la medicació. La seguretat és una qüestió de solidaritat. El problema de fons és el seu debilitament a causa de factors com les desigualtats (socioeconòmica, laboral...), la diversitat social (cultural, ètnica, estils de vida, sexual...) i de ciutadania (drets socials i polítics).

La impunitat i la passivitat d'acció no és una política progressista de seguretat. Cal aplicar les regles amb què la mateixa ciutat s'ha dotat. L'autoritat democràtica és més necessària que mai, per assegurar la convivència i, sobretot, per fer efectiva una política de prevenció.

Les amenaces contemporànies a les quals s'enfronta Barcelona com a gran capital europea ens obliguen a plantejar un concepte de seguretat progressista, integrador de noves realitats delictives que ens arriben i de nous plantejaments per tal d'abordar-les de manera adient. En aquest sentit, són factors clau:

Reivindicar la seguretat ciutadana com un dret de ciutadania i una política prioritària per a l'esquerra; retrobar la defensa de l'espai públic de ciutat com un espai de convivència; defensar el treball de tots els professionals de la seguretat; i exigir que les altres administracions, en especial a Generalitat de Catalunya, compleixin amb les seves obligacions en matèria de seguretat ciutadana i convivència amb Barcelona.

A més, les polítiques locals de seguretat i convivència s'han de desenvolupar amb una governança basada en criteris de participació del conjunt de la societat civil, amb una major i millor dotació de la policia autonòmica i amb una gran complicitat de la ciutadania.

Són forces els reptes doncs que planteja la seguretat a Barcelona, per possiblement, els més ambiciosos en termes polítics són:

Els reptes són:

-Justícia de proximitat. Els i les socialistes no renunciem al desplegament de la justícia de proximitat. La crisi del procés ha malmès molts ponts en el terreny institucional i judicial, per tot i això cal treballar pel desplegament d'una justícia a les grans ciutats que permeti resoldre els conflictes menors amb major celeritat i eficàcia, tal com ja preveu l'Estatut de Catalunya.

-Pacte per la Convivència entre institució i ciutadania, posant especial atenció en els problemes que alteren la convivència i el civisme de la vida quotidiana a l'espai públic així com valorar als carrers els usos més vulnerables, els de la gent gran, els infants entre d'altres.

-Impulsar un nou Pla de Seguretat viària que tingui especial cura dels i les vianants, posant èmfasi en els col·lectius més vulnerables: infants, diversitat funcional i gent gran. Promourem una política de seguretat viària que estigui d'acord amb la diversificació de la mobilitat i l'increment de la vulnerabilitat, amb especial atenció a les noves formes de mobilitat i al compliment de la normativa. Cal esdevenir pioners en termes de mobilitat sostenible.

-Dedicar més recursos a la lluita contra el narcotràfic, exigint un major compromís de la Junta Local i el desplegament d'una nova estratègia de lluita contra el petit delictes multireincident, així com coordinant tots els agents implicats en la matèria: fiscalia, cossos policials i judicatura. Cal afavorir espais i mitjans d'aprofitament d'aquest temps i aquests sabers.

-Control i inspecció d'activitats a l'espai públic, especialment per evitar les activitats que vulnerin no només la norma econòmica sinó molt especialment els drets dels treballadors i les treballadores.

-Propiciar trobades metropolitanes de responsables tècnics i polítics en matèria de seguretat per tal d'elaborar una diagnosi acurada de l'estat metropolità de la seguretat i elaborar una proposta d'actuació conjunta. Consensuarem un pla de seguretat de mínims comuns per a l'Àrea Metropolitana, perquè molts problemes tenen connexions metropolitanes (tràfic de droga, xarxes de proxenetisme, mercaderies falsificades...).

4.8. Sostenibilitat i ciutat

Barcelona és el nucli central de la regió metropolitana de Barcelona, una aglomeració urbana entre les deu primeres europees, en termes de població i ocupació. Amb una superfície de 101,3 km², té una població d'1.620.343 habitants, i una àrea metropolitana amb més de 3,2 milions d'habitants. És una de les ciutats més denses d'Europa (15.861 hab./km²).

L'envelliment, segueix propulsat per la baixa natalitat i una creixent esperança de vida, que ja supera els 84 anys (81,2 anys en els homes, i en les dones arriba als 86, anys, la xifra més alta fins al moment). Tot això, la població de Barcelona ha estabilitzat la seva mitjana d'edat entorn dels 44 anys, perquè la ciutat atreu adults joves, i també ha crescut el número d'infants. Actualment a Barcelona hi ha 350.000 persones més grans de 65 anys, un 21,6% de la població, i les projeccions demogràfiques apunten que l'any 2030 una de cada tres persones que visquin a la ciutat tindran més de 60 anys. I per tant, en un futur immediat, viurem i conviurem amb veïns i veïnes de més de 65 anys amb bona salut i amb disposició de temps i sabers per compartir.

A Barcelona creix la mala salut mental que ja afecta un 16,5% dels homes i un 19,9% de les dones. Aquesta diferència per gènere també la trobem en l'indicador de salut percebuda: el 20,5% de les dones declara tenir-la regular o dolenta, enfront del 17,1% dels homes.

A Barcelona encara existeix una quantitat elevada de fibrociment, tan en edificis públics com privats.

El m² de verd urbà per habitant es manté estancat entorn de 7,1 m² i la superfície de zones i carrers amb prioritat de vianants és de 107 ha (un 40,5% més que el 2013).

Fer l'ajuntament capdavanter en la transformació dels automòbils de manera que tots els ens municipals i participats tinguin vehicles verds.

El 2018 les partícules de l'aire van provocar 351 morts prematures. Segons algunes estimacions, El 48 % de la població està exposada habitualment a uns valors superiors als recomanats per l'OMS, sobre tot en diòxid de Nitrogen NO₂, la contaminació ambiental amb el diòxid de Carboni CO₂ es altra part que s'ahurà de revisar. El parc de vehicles privat ha crescut un 2% (un 54% d'aquest té més de 10 anys), representa el 26% del total de desplaçaments, davant del 40% del transport públic. Donada la quantitat de vehicles que entren a Barcelona diàriament haurem de disposar de parkings disuasoris a l'entrada de Barcelona amb punts propers de serveis pels desplaçaments interns a la ciutat.

L'estudi de l'impacte ambiental no sols se circumscriu al transport privat, per la qual cosa tots els transports, marítims o aeris i els mitjans de producció fabrils i industrials seran estudiats quant a la seva repercussió contaminant.

Després de 5 anys d'augment, el transport públic metropolità va trencar l'any 2018 la barrera dels 1.024 milions de passatgers (+4% interanual).

Els desplaçaments no motoritzats (a peu i en bicicleta), el 35% dels desplaçaments també han augmentat significativament (un 12%), i en especial els de bicicleta (un 9% més), que ja representen el 13,6% dels desplaçaments interns.

La taxa de recollida selectiva de residus el 2018 va créixer un 6,2% i ja representa el 37,5% de la recollida de residus, que també va créixer en un 3% (1,3 kg/habitant/dia).

Introduir la tornada de l'import de l'envàs quan sigui abocat a les escombraries com es fa a altres països.

Un verd urbà que haurà de tenir la condició d'infraestructura bàsica de ciutat.

Recentment, investigadors de l'Institut Global de Barcelona van concloure que "per cada augment del 2% de la vegetació a 500 m de l'habitatge de cada persona, redueix un 4% el seu risc de morir prematurament".

El contacte amb la natura, disminueix el risc de malaltia cardiovascular i metabòlica, també disminueix l'estrès i millora la salut mental.

- Garantir un envelliment digne és un altre dels grans reptes dels anys vinents a la ciutat. I ferho vol dir també repensar la ciutat en molts aspectes, tot promovent barris saludables, barris cuidadors.
- Potenciar les taules d'amiant com espais de detecció, tan a nivell de ciutat com als districtes, per planificar les intervencions necessàries i adequar-les a les normatives internacionals i les lleis catalanes i de la resta de l'estat.
- Hem de generar corredors verds multi funcionals (en horitzontal i en vertical), sense vehicles, amb espai per el transport públic. Amb zones enjardinades que afavoreixin el recàrrec de l'aqüífer de BCN, amb dip sits per el reaprofitament de l'aigua de pluja i sobre tot de l'aigua freàtica del subs I. Amb vegetació aut ctona. Espais que també milloraran la biodiversitat de la ciutat. Espais que puguin ser utilitzats per els nostres veïns i veïnes per caminar, fer esport, jugar, llegir, descansar, gaudi de la natura, i en definitiva, per viure i conviure de forma saludable.
- Hem de fer un plantejament rigorós tècnicament i sostenible, d'ampliació i millora de la xarxa d'horts urbans existent a la ciutat (noves formes de cultiu, reaprofitament i optimització de l'aigua de rec, fons d'energia verda eficients i sostenibles). la implantació de nous horts urbans en horitzontal (l'hort al terrat).
- La robòtica, la intel·ligència artificial i en definitiva les noves tecnologies, estan canviant de forma molt substancial les relacions laborals. La ciutat ha d'adaptar la seva infraestructura verda a les noves realitats, a les noves formes de viure i conviure, a les noves formes de treballar i de conciliar, a les noves formes de gaudir de la ciutat.

Barcelona eco-sostenible

Des de la Federació de Barcelona del PSC apostem per transformar Barcelona en una ciutat ecosostenible, que serà una oportunitat per refer-la amb noves claus i per fer-la més justa, més humana, amable, saludable i econ mica i ambientalment sostenible. La nostra proposta significarà repensar totes les polítiques públiques, dins d'una estratègia global en clau de sostenibilitat social, ambiental i econ mica.

Volem posar en el centre del disseny urbà de Barcelona la sostenibilitat ambiental, la salut i el benestar de les persones: organitzar la ciutat de tal manera que els barris estiguin ben connectats amb transport públic amb un ecosistema urbà saludable, amb bones dotacions d'equipaments i espai públic i un teixit residencial adaptat als requeriments del model energètic eficient, descarbonitzat i renovable. Aquest urbanisme ha de ser inclusiu, amb una especial atenció a les necessitats de la població de la gent gran i els infants. Aquest plantejament

implicarà l'augment de la superfície per a ús ciutadà, reduint l'ocupació d'aquest espai pels vehicles, lligat amb polítiques actives de mobilitat sostenible.

Promourem una modificació del PDU per promoure una ordenació urbana que permeti millorar la relació de la ciutat amb els espais naturals de Collserola, el riu Besòs i el litoral, adequant els usos del sol per afavorir un major volum de verd i dotar a la ciutat de recursos per afavorir la seva eco-sostenibilitat.

En el procés de transició ecològica hi ha dos processos claus: el canvi de model energètic fins cap a un model energètic descarbonitzat i renovable i la implantació d'un model de consum i producció vinculat a l'economia verda i circular. Per aquestes transformacions no només cal un canvi de les polítiques públiques, sinó també un canvi d'hàbits i comportaments de la ciutadania. Els dos aspectes comporten una transformació profunda del model econòmic i social, però també són importants oportunitats per generar noves activitats i nova ocupació en sectors emergents que Barcelona no pot desaproveitar.

Des del PSC de Barcelona fem una aposta decidida perquè Barcelona sigui líder en la implantació d'un model energètic renovable, distribuït, vinculat amb la mobilitat sostenible i elèctrica i de gestió més democràtica, amb un paper destacat de l'administració local i la ciutadania, que no penalitzi a llars i comunitats que practiquin l'autonomia i autosuficiència energètica.

I, per altra banda, també volem aprofundir en les polítiques locals vinculades amb l'economia verda i circular, per incidir en aspectes centrals de la sostenibilitat com l'ús més eficient dels recursos i materials, els canvis d'hàbits i disminució del consum, la millora de la qualitat de l'aire, l'estalvi i la regeneració de l'aigua... Aquestes noves accions polítiques incidiran en aspectes tan diversos com l'energia, l'aigua, els residus, el verd i la biodiversitat urbana, la mobilitat i la contaminació acústica i atmosfèrica, l'habitatge i la regeneració dels barris, el desenvolupament econòmic local, la formació i ocupació, els consums, comerç i turisme, la compra pública eco-sostenible, la compra i consum d'alimentació de proximitat i ecològica i el consum responsable... Aspectes tots que transformaran i milloraran la nostra vida i garantiran el futur d'una Barcelona més justa i sostenible.

Cal reimpulsar les campanyes adreçades a la ciutadania per a la conscienciació i coneixement de la recollida selectiva i estendre la recollida porta a porta a les zones de la ciutat que per densitat (nuclis antics, per exemple) ho permetin, establint properament els contenidors intel·ligents a la resta del municipi.

4.9. Subministraments bàsics i ciutat

El PSC de Barcelona concep l'accés a l'aigua, l'energia i les telecomunicacions no només com a recursos sinó com a drets de ciutadania bàsics i fonamentals per desenvolupar, per part de cadascú, el seu propi projecte de vida en condicions de llibertat i igualtat.

Cal assegurar el caràcter universal de l'accés a aquests drets, a la vegada que vetllar per la racionalització dels costos i, molt especialment, de garantir models econòmics i socials mediambientalment responsables i sostenibles.

Així doncs, cal orientar les polítiques públiques en aquest sentit per garantir els esmentats drets des de l'excel·lència en la gestió, des de la cura ambiental i preservant-los de dinàmiques que deixin la seva provisió a la simple llei del mercat capitalista. Paral·lelament cal promocionar hàbits de consum sostenibles.

D'aquesta manera doncs,

En matèria d'aigua

El PSC entén l'aigua com un dret derivat del dret fonamental a la vida.

Aquesta concepció de l'aigua ha de tenir implicacions i conseqüències, que cal desgranar en cada apartat del cicle integral de l'aigua: Dret universal a l'accés a l'aigua per a ús domèstic, Dret universal al sanejament i Dret a la informació i la sensibilització respecte al cicle integral de l'aigua.

Els socialistes considerem que tenint en compte les previsions i els efectes que el canvi climàtic tindrà sobre els recursos hídrics a Catalunya, cal construir un nou acord de país en matèria d'abastiment i sanejament per assegurar un subministrament d'aigua en quantitat suficient i de qualitat i una bona gestió de tot el cicle de l'aigua, en aquest sentit la Generalitat de Catalunya té a les seves mans tots els instruments per acordar amb el món local quin ha de ser aquest model del cicle integral que permetrà l'optimització dels recursos d'aigua a Catalunya, acordant els costos de producció, distribució i sanejament.

Pel PSC en l'administració en baixa cal apostar pel principi de subsidiarietat i que aquesta gestió sigui abordada des de l'administració més propera al ciutadà, de manera que pugui assegurar el servei, amb el màxim coneixement de la casuística pròpia de la població. Hi ha un important ventall de possibilitats en aquest àmbit des de la gestió pública, fins a la gestió concessionada, passant per opcions mixtes, altres mancomunades entre diversos municipis, etc. La clau doncs es troba en l'excel·lència en la gestió, la garantia de drets i la vocació de serveis pública, basada en la

casuística de cada municipi i en una aplicació pràctica de gestió federal i principi de subsidiarietat.

Pel PSC cal fer més transparent el cicle integral de l'aigua per part del ciutadà i adequar-la al tractament de dret i no només de servei o recurs: canviar el tractament de client-proveïdor per una relació ciutadà-administració; incloure-hi a la factura d'ítems informatius i comunicacions sobre els diferents conceptes de la tarifació i el cicle integral de l'aigua emesos pel titular del bé públic, no només del gestor.

Cal assegurar i aprofundir en una tarifació social dirigida a aquelles persones que per manca de recursos no poden fer front a la factura de l'aigua, desenvolupant una política d'abastiment d'aigua per la via de la subvenció-directa fins a un llindar de consum i una política de descomptes per les llars vulnerables i en risc d'exclusió social.

Cal assegurar el compliment dels protocols socials vers els talls d'aigua per manca de pagament. Els i les socialistes garantirem que tots els barcelonins i barcelonines tinguin dret a l'aigua.

En matèria d'energia

Des del PSC de Barcelona en temes energètics partim de tres premisses:

Primera, que la lluita contra l'escalfament global té com a peça clau el canvi de model energètic actual, basat en energies fòssils i nuclears, cap a un nou model energètic descarbonitzat, basat en l'eficiència i l'estalvi energètic i les energies renovables distribuïdes.

La segona premissa, l'energia ha de ser un dret social bàsic al que, com l'aigua, totes les persones han de tenir garantit l'accés a un consum mínim vital. Per aquesta raó creiem que les administracions, també l'ajuntament de Barcelona i l'Àrea metropolitana, han de evitar la pobresa energètica i, per això, ens comprometem a posar tots els recursos necessaris per lluitar contra aquesta lacra, complir la Llei contra la pobresa energètica i evitar els talls de subministrament a les famílies i també treballar per clarificar la factura i incloure informació sobre la destinació de cada apartat. Tal com ja s'està fent al nostre ajuntament i als de l'AMB.

L'autogeneració i l'autoconsum amb balanç net són apostes de futur i per això en matèria de gestió energètica cal caminar cap a la gestió cooperativa, en la generació, en la distribució i en el consum. Ja hi ha experiències interessants en aquest sentit, cal aprofundir-hi i cal crear-ne de noves.

I última premissa, que el nou model energètic renovable distribuït i de proximitat s'implantarà, sobre tot, en les ciutats que poden aprofitar aquest canvi de model energètic per esdevenir

municipis sostenibles i més resilients al canvi climàtic. Per a que això sigui possible és necessari que l'administració local tingui un paper protagonista i lideri la implantació de la Transició energètica renovables (TER) a la seva ciutat o poble-

A partir d'aquest anàlisi en matèria energètica el PSC de Barcelona proposa:

Continuar, des del Govern de l'Ajuntament de Barcelona, amb el foment de les polítiques municipals per lluitar contra l'emergència climàtica, que hem declarat el 15 de gener d'enguany, a banda d'ajudar a disminuir la pobresa energètica i accelerar la implantació de la TER.

Per aquestes raons el PSC de Barcelona, a través del seu Grup Municipal, donarà suport a iniciatives importants i pioneres com el Consorci de l'Agència d'Energia de Barcelona, l'operador elèctric metropolità, Barcelona Energia, o al projecte CARNET, un 'hub' en recerca i innovació centrat en l'àmbit de l'automoció i la mobilitat urbana on cooperen la universitat i la indústria i tenen com a espai de proves la ciutat de Barcelona, per assajar noves solucions tecnològiques que millorin la qualitat de vida dels ciutadans en l'àmbit de la mobilitat.

I també, entre d'altres accions, l'ajuntament implantarà la TER en els seus equipaments, espai públic i serveis municipals i donarà suport a iniciatives ciutadanes, individuals i col·lectives, i a les empreses que vulguin apostar per fer projectes vinculats a la TER, especialment els de rehabilitació energètica d'edificis, els d'eficiència energètica, els de fotovoltaica per autoconsum individual o compartit, la creació de xarxes energètiques intel·ligents, els de mobilitat elèctrica renovable i els projectes energètic o de mobilitat de caire social i col·lectiu.

En matèria de telecomunicacions

El PSC aposta per l'accés lliure i gratuït a Internet, no només en l'interior dels equipaments, sinó també en tot l'espai públic i als transports públics, incloent a l'interior de la xarxa del Metro de Barcelonès i per l'accés de la ciutadania a formació en matèria digital per tal d'evitar ciutadans i ciutadanes exclosos del món digital.

A la vegada cal invertir en el desenvolupament d'un nou operador públic de telecomunicacions que assegurï el trasllat de l'abaratiment i amortització de la tecnologia en la reducció tarifària.

La futura implantació del 5G a la ciutat de Barcelona ha de ser vista com una oportunitat, en la mesura que el potencial tecnològic que ens ofereix permetrà prestar serveis públics de més qualitat, així com una aposta ferma per la innovació urbana en totes les seves vessants.

4.10. Turisme i ciutat

Barcelona és una ciutat que atrau molts visitants i afortunadament aquestes persones arriben a amb interessos molt diversificats: congressos, fires, oci, negocis, etc. Som, en aquest sentit, una ciutat privilegiada en la mesura que hem aconseguit establir una relació amb el visitant que va molt més enllà de la simple pulsó turística.

Els beneficis que això suposa per Barcelona són importants fins el punt que prop del 18% del PIB de la ciutat es relaciona directament amb aquesta activitat econòmica. Per a l'hora aquest cabdal de visitants comporten un ampli ventall d'externalitats, moltes d'elles problemàtiques. Algunes són prou evidents: hiperconcentració turística al centre de la ciutat, important petjada mediambiental, afectacions en la dinàmica de preus i en el mercat de l'habitatge, canvis en el model tradicional de convivència veïnal, etc.

Barcelona és una ciutat de mida petita, molt homogènia demogràficament, la qual cosa multiplica els problemes assenyalats.

Tenir una política eficient de promoció turística i a l'hora de gestionar amb eficiència les seves externalitats suposa posar en marxa accions en les següents direccions:

Promoure polítiques de contenció de l'habitatge turístic per limitar la seva incidència en el mercat de l'habitatge i per reduir el seu impacte en els preus, establint a tals efectes un programa d'avaluació de resultats que eviti la cronificació dels problemes. En aquest sentit proposem revisar la política planificació de noves construccions hoteleres, PEUAT, mantenir els criteris de no creixement per pisos turístics, regular als grans tenidors d'habitatges els pisos turístics, crear un marc normatiu pel lloguer d'habitacions turístiques en pisos habitats que eviti l'existència de realitats il·legals i treballar amb les plataformes d'habitatge turístic per prioritzar l'ús familiar d'aquest servei.

Impulsar una activitat hotelera que creï ocupació de qualitat, alhora que aconseguir l'aprovació a la Generalitat del recàrrec de la taxa turística a la ciutat.

Incorporar decididament als districtes de la ciutat en la creació de nous imaginaris turístics associats a realitats pròpies de cada territori amb especial incidència en aquelles que tinguin components intangibles (continguts, espectacles, comerç, restauració, etc). Aquest projecte no pot realitzar-se sobreexposant els districtes a partir de la creació de rutes predefinides, sinó des d'un procés de treball que impliqui als creadors locals, el comerç, les empreses i al veïnat.

Crear un fons econòmic participat amb patrocinadors privats destinat a cofinançar propostes artístiques, culturals, esportives entre altres terrenys, amb ambició global que a més a més d'interessar als públics locals puguin esdevenir d'interès global.

Transformar el model de mobilitat turística al centre de la ciutat, establint nous protocols de circulació i aparcament pel transport de visitants, amb l'objectiu de valorar nous espais de la ciutat i millorar la convivència al centre.

4.11. Una ciutat accessible, sense exclusions

Una ciutat pensada per a les persones amb discapacitat és també una ciutat pensada per al conjunt de la ciutadania en tota la seva diversitat, una ciutadania que gaudirà de les mesures d'accessibilitat per a tothom i dels serveis universalment accessibles. Una accessibilitat no només física, sinó també comunicativa que permeti la inclusió total de totes les persones.

Cal proporcionar accés a sistemes de transport segurs, assequibles, accessibles i sostenibles per a totes les persones, amb una atenció especial a les necessitats de les persones en situació vulnerable, dones, nenes, nens, persones amb discapacitat i persones grans, sense discriminació de tarifes en funció de la seva situació vulnerable (per exemple, preu adaptat per persones amb discapacitat).

En aquest sentit Barcelona posa en marxa el Pla d'accessibilitat universal de la ciutat. La millora de l'accessibilitat física en els barris és també garantir el dret a la ciutat, un dret que s'haurà de concretar en el programa d'inversions municipals i amb la participació dels diferents districtes.

L'eliminació de qualsevol tipus de barrera ha de permetre facilitar l'accés a un habitatge digne per a tothom, de manera que s'aconsegueixin més oportunitats d'habitatge accessible.

El compromís de la ciutat amb l'Agenda 2030 de les Nacions Unides és un clar compromís per a la reducció de les desigualtats i la construcció d'una ciutat cada vegada més inclusiva.

4.12. Cultura i ciutat

Les polítiques culturals tenen un doble objectiu: assegurar que el màxim número de ciutadans tinguin accés a l'enorme cabdal de dades, reflexions i produccions artístiques i intel·lectuals, que anomenem de manera genèrica coneixement, i d'altra banda facilitar-los eines de treball per seguir produint-lo.

Formació, creació, capacitat de producció i difusió són els escenaris d'aquesta tasca que es desenvolupa en terrenys tan diversos com el patrimoni, l'art, la ciència o la dinamització sociocultural.

El primer objectiu ha de ser disposar i gestionar adequadament una xarxa d'equipaments prou diversificada per fer-ho possible, tant en l'àmbit territorial (centres cívics, casals de joves,

escoles de formació artística, etc.), com en àmbits especialitzats (museus, teatres, auditoris, fàbriques de creació, etc.).

Impulsarem que la cultura sigui accessible per als residents a Barcelona, millorant el rang d'equipaments inicialment inclosos gratuïtament a iniciatives com l'actual programa Gaudi més, entre d'altres.

En segon lloc cal assegurar que cadascuna de les fases de la cadena de valor de la cultura, l'art i el coneixement es puguin desenvolupar amb normalitat i amb la seguretat que els continguts que se'n deriven arribin a tothom. Cal, per tant, assegurar l'accessibilitat a la cultura tan pel que respecte les polítiques de preus com per les dinàmiques de participació.

Avui, els sectors de la cultura no viuen el seu millor moment a Catalunya i a Barcelona. Estan patint un fort sotrac motivat pels efectes de la globalització i per l'aplicació intensiva de noves tecnologies i per unes retallades dels pressupostos de la Generalitat. Tot plegat redueix la diversitat cultural i lingüística de la producció cultural catalana i l'accés generalitzat a la cultura.

Aquesta realitat dificulta la sostenibilitat de la producció cultural local que es veu amenaçada per la forta competitivitat de les propostes globals i per les ofertes de consum cultural domèstic.

Ho notem en l'àmbit de la música i en l'audiovisual de manera clara, per aquest procés també té afectacions en sectors com l'editorial o, fins i tot, en altres més tradicionals com les arts en viu o el mateix patrimoni.

Les iconografies de la cultura tendeixen a estandarditzar-se, la qual cosa implica valorar nous models de gestió, incidir més directament en la relació entre cultura i educació i incrementar les interseccions amb el món de l'economia, incloent-hi en aquest sentit un imprescindible increment d'aportacions públiques, especialment adreçades a facilitar l'accessibilitat per a les persones amb més dificultats econòmiques.

Actuar en aquest context implica posar en marxa actuacions en la següent direcció:

1. Incrementar de manera decidida les polítiques de promoció de la demanda, arribant a nous públics com les persones joves, consumidors poc habituals, o veïns i veïnes als barris que tradicionalment no consumeixen determinats tipus de cultura. Hem de fer que aquests públics nous interactuïn amb el procés creatiu de l'artista, per tal de concienciar sobre el treball que hi ha darrera la creació de continguts culturals i la necessitat de defensar aquest procés amb un doble objectiu: generar la massa crítica imprescindible per millorar la qualitat de la producció cultural local i assegurar la sostenibilitat de l'activitat cultural socioprivada.

Per això és imprescindible que iniciem una nova etapa en la qual la col·laboració entre els equipaments culturals públics i les iniciatives privades adquireixi una major importància estratègica.

2. Interrelacionar de manera eficient l'activitat cultural tradicional i les indústries creatives per ampliar el perímetre general del sector, per assegurar processos eficients de transferència de coneixement i tecnologia i sobretot per competir en la creació d'imaginariis culturals inclusivament en un món altament mediatitzat per les propostes multinacionals. És necessari dotar les propostes culturals festes a Barcelona d'un major atractiu per aconseguir guanyar públics.
3. Desenvolupar plans de xoc en sectors estratègics que tenen una forta capacitat articuladora i evocativa i de manera especial els musicals i audiovisuals, fortament afectats per processos de concentració global. Un país sense banda sonora o sense imaginari audiovisual esdevé ràpidament una "franquícia" d'altres cultures dominants.
4. Generar amplis espais de treball cultural amb la capacitat de producció suficient per evitar que el talent sorgit de les escoles de formació artística del país no emigrin a altres ciutats o països a la recerca de treball i oportunitats. De la mateixa manera cal generar nous escenaris de confiança en la implicació dels sectors privats per evitar que Barcelona perdi el lideratge cultural que l'ha caracteritzat en els darrers decennis.

Garantirem l'us adequat de les tecnologies per infants i joves en els centres de formació a docents i pares sobre les conseqüències d'utilitzar-les de forma inadequada.

Defensem la diversitat creativa i l'emprenedoria cultural. Cal facilitar que els joves creadors puguin iniciar els seus projectes, be sigui amb suport econòmic per els primers treballs, be sigui simplificant les normatives públiques que fan molt difícil accedir a les subvencions. Cal posar especial atenció a aquelles pràctiques artístiques que la tecnologia ha convertit en universals tal es el cas de la creació musical i molt especialment l'audiovisual.

Cal que la cultura tingui una major presència en les decisions urbanístiques de la ciutat. En aquets sentit es imprescindible que les iniciatives socio-privades que tenen com a objectiu posar en marxa espais de difusió artística tinguin un tractament preferencial. Barcelona necessita mes espais per a la musica, per a les arts escèniques i per a tota mena d'expressions artístiques en viu, oferint la possibilitat a creadors i creadores consolidats i a nous emprenedors i emprenedores a disposar d'espais on compartir experiències.

Volem assolir un major conèxement ciutadà del nostre patrimoni cultural i històric i per això hem d'intensificar totes les accions adreçades a convertir les pràctiques culturals en una realitat col·lectiva. La gestió dels equipaments culturals públics ha de millorar la seva eficiència respecte d'aquest objectiu treballant en xarxa, democratitzant els llenguatges artístics i assegurant el paper mediador de les polítiques culturals entre agents culturals i ciutadania.

4.13. Esport i ciutat

La ciutat en deute amb l'esport

El prestigi internacional assolit des dels jocs olímpics del 92, tot i que la tradició en l'organització d'esdeveniments era ja abans prolífica i exitosa, i la gestió del llegat han fet perdurar el trinomi Barcelona-Esport-Desenvolupament fins al dia d'avui. L'èxit dels jocs ho va ser des d'un punt de vista organitzatiu, per també per la generació d'un model diferent d'afrontar l'esdeveniment olímpic, on es va pensar i treballar perquè hi hagués un llegat tangible i intangible que deixarien a la ciutat i a la ciutadania. Ens han quedat els equipaments que han estat àmpliament utilitzats, hi va haver una feina de cosir els barris que ha permès una ciutat més equilibrada i articulada, i finalment la pràctica esportiva es va eixamplar i prestigiar. El reconeixement de la feina ben feta, el creixement de la ciutat gràcies a la fita olímpica i la vitalitat del nostre teixit associatiu esportiu han portat al fet que el sector creixés d'una manera exponencial.

La xarxa d'equipaments pensada en un primer moment pels programes a l'escola i les campanyes de promoció esportiva sectorialitzada i territorialitzada han anat creixent fins arribar a la important xarxa que tenim a dia d'avui.

Això no obstant, el vell objectiu republicà de "l'esport com a dret de la ciutadania" continua, per desgràcia, esdevenint un gran desig perquè en tot aquest temps no s'ha assolit la pràctica esportiva amb la plenitud que caldria.

És l'hora de reivindicar, amb força, la importància de l'activitat física per a la població, en un moment en què, com ho demostren les enquestes i el creixement de practicants, fer esport es transforma en l'obtenció de beneficis per la salut personal. També és important l'esport per la vàlua que representa en termes econòmics a Barcelona (amb una facturació anual superior als 1.600 M d'€ i amb uns 30.000 llocs de treball directament relacionats).

Per això cal valorar l'esport. És necessari potenciar els següents eixos d'actuació:

- L'accés universal a la pràctica esportiva.

- La cohesió i la inclusió social.
- Salut i esport.
- La xarxa d'equipaments esportius.
- El desenvolupament econòmic de l'esport.
- La projecció de l'esport de Barcelona al món.

1. S'ha de començar a estudiar polítiques de gratuïtat per garantir l'accés dels clubs als equipaments municipals.

2. És imprescindible ampliar el programa de beques esportives per assegurar que arribi a totes les famílies de la ciutat que no puguin accedir a fer esport per motius econòmics.

3. S'ha d'elaborar Pla de suport als clubs esportius de la ciutat per donar resposta a les seves necessitats actuals: la formació dels tècnics, la difusió d'activitats o el suport material.

4. Cal treballar amb les entitats i als clubs esportius a donar suport a les categories femenines de l'esport base alhora que s'executen polítiques d'equitat de gènere de forma transversal a través de persones expertes.

5. És necessari treballar a través d'ajudes públiques a què l'activitat física desenvolupada a la Xarxa de Centres Esportius Municipals, per persones amb discapacitat reconeguda, pugui ser bonificada per tal de facilitar el seu accés a tot el col·lectiu sense tenir en compte únicament en consideració estar en possessió de la targeta rosa.

6. És l'hora de dibuixar un nou equipament esportiu a la ciutat: el litoral. Barcelona al 92' va descobrir la platja, ara cal fer-ho amb el mar. El gran equipament a descobrir serà el Pavelló Blau. Els espais destinats ara a l'oci i als cotxes es destinaran a la pràctica dels esports nàutics i de platja. Des del BISC fins a la Nova Bocana la ciutat s'obrirà esportivament al mar. Es potenciaran nous usos esportius, nàutics i d'esports de platja, al Port Olímpic.

7. Cal treballar amb la comunitat educativa per ampliar la xarxa actual amb el condicionament dels espais esportius escolars per a ser utilitzats en la pràctica i en la competició dels clubs del barri.

8. És necessari projectar internacionalment la ciutat a través de l'esport, com a un dels elements cabdals per a recuperar la qualitat, credibilitat i efectivitat de la Marca Barcelona nascuda arrel dels JJOO Barcelona 92. Barcelona ha de presentar el seu segell al món amb la celebració de grans esdeveniments universals i de gran prestigi i sostenibles en l'àmbit esportiu per a assolir aquesta fita, signant els acords necessaris amb clubs, federacions esportives i empreses col·laboradores per acollir tornejos i esdeveniments esportius variats de caire internacional.

9. S'ha de potenciar el binomi esport-salut. La recepta esportiva ha de ser una realitat.

10. És necessària la col·laboració públic-privada per generar un 22@ de l'esport com a àrea de dinamització de la indústria i agents vinculats al sector de l'esport i l'activitat física.

11. El Palau d'Esports ha de tornar a obrir les portes i convertir-se en el símbol i instal·lació referent pels clubs de la ciutat.

12. Impulsar un debat sobre els E-Sports (Esports Electrònics) que permeti definir els seus àmbits de desenvolupament i impuls.

13. Posar en marxa el Gabinet de les Dones per fomentar l'esport femení, amb mesures, recursos i eines adreçades al foment de la practica esportiva de joves i dones.

4.14. Per una Barcelona feminista

La Barcelona feminista no és un objectiu, sinó també un motor de transformació. El feminisme és una gran força democràtica, que neix de la recerca d'igualtat, alliberament i solidaritat. Des de la ciutat, des de la proximitat, les polítiques públiques i la ciutadania, el feminisme és un motor per transformar estructures socials, per fer dones i homes lliures en igualtat, en oportunitats i en anhels. Transformar des del feminisme vols dir fer-ho per garantir a totes les dones, adultes, joves, grans, amb discapacitat, amb diferents desitjos i cultures, orígens o situació personal les oportunitats, per remoure les situacions de vulneracions de discriminació i explotació.

Cal recordar que no hi ha igualtat ni oportunitats sense igualtat econòmica, i avui la diferència de salaris entre homes i dones, que a Barcelona és del 21%, la feminització de la pobresa i la situació de vulnerabilitat de famílies monoparentals i dones grans necessiten una resposta clara. Feminisme vol dir també apostar per innovar de la mà i amb la mirada de les dones, amb paritat, visualització dels valors de la igualtat i del talent i la creativitat femenina i també amb corresponsabilitat i conciliació. I, com a principi essencial, cal deixar clar que no hi ha igualtat

mentre hi hagi abús, explotació i violència, per això volem que Barcelona sigui una ciutat abolicionista.

Per això els i les socialistes de Barcelona, treballarem per impulsar i vetllar per:

A) Drets sexuals i reproductius:

a. Impulsar l'abolició de la prostitució, promovent una llei amb aquest caràcter a semblança d'altres que ja existeixen, penalitzant prostituidors. Treballar per la tolerància zero cap als prostituidors, màfies i organitzacions a la ciutat, prioritzant la seguretat i protecció de les dones prostituïdes, la reinserció laboral i social, la preservació de l'espai públic de qualsevol mena de publicitat que pretengui la mercantilització del cos de les dones i fent efectiva la sanció a la demanda.

Els i les socialistes de Barcelona des de l'Ajuntament de Barcelona impulsarem campanyes divulgatives i accions decidides enfocades a l'abolició de la prostitució i el seu exercici arreu de la ciutat.

b. Lluitar contra el tràfic d'éssers humans amb finalitat d'explotació sexual amb una llei que persegueixi i penalitzi amb penes elevades a aquells que se'n lucren i el reforç dels serveis municipals/institucionals específics.

c. Recordar la prohibició de llogar el ventre de les dones per a ser pares/mares i agilitar i facilitar els processos d'adopció a Espanya.

d.) Promoure o impulsar un ordenament jurídic per prohibir i suprimir pràctiques contraries als drets humans de les dones i nenes, amb especial atenció a les persones amb discapacitat, com l'esterilització forçosa, l'avortament coercitiu i l'ablació genital

B) Drets laborals:

a. Exigir a les empreses de més de 250 treballadors/res (a partir del 7 de març de 2020 entre 150-250) l'existència i compliment del respectiu Pla d'Igualtat amb el suport de les inspeccions de la Inspecció de Treball. Prioritzar que les empreses que contractin amb les institucions públiques tinguin programes per la igualtat salarial, plans d'igualtat i mesures de conciliació i impulsar la transparència dels indicadors de bretxa de les contractes.

b. Treballar amb als sindicats per què vetllin per reduir la bretxa salarial i incrementar el nombre de dones directives i comandaments fins a igualar el dels homes elaborant a tal efecte un informe anual a presentar a la Inspecció del Treball.

c. Impulsar projectes específics per incidir en àmbits laborals amb alt percentatge de dones treballant, per en els que existeix baixa promoció i condicions laborals més precàries, per impulsar qualitat en la contractació i suport a la millora professional.

d. Promoure l'emprenedoria, l'economia social i els projectes en xarxa, així com el talent femení.

C) Drets socials:

a. Desenvolupar programes educatius als cicles escolars sobre la igualtat d'oportunitats per gènere, el feminisme i la no violència contra les dones.

b. Difondre campanyes de sensibilització en els mitjans públics i privats de comunicació així com a les xarxes socials amb el mateix caire.

c. Treballar amb mitjans de comunicació i a les xarxes socials per conscienciar sobre la necessitat no contribuir a la publicitat de la prostitució i dedicar més recursos a la lluita policial contra la pornografia infantil

d. Desenvolupar programes adreçats a les dones grans que viuen en solitud.

4.15. Drets LGTBI+ i ciutat

Una Barcelona orgullosa de la seva diversitat

Els socialistes defensem la Barcelona lliure, de drets i oportunitats, sigui quina sigui la teva orientació sexual o identitat de gènere. La història recent del moviment LGTBI és la de la lluita i la consecució de drets i llibertats que l'aparició de moviments extremistes està posant en qüestió. Des del PSC de Barcelona hem de seguir defensant els drets i llibertats conquerides i seguir lluitant per la igualtat real, i que l'homofòbia, la lesbofòbia, la bifòbia i la transfòbia no tinguin cabuda a la nostra ciutat.

Seguirem defensant-nos políticament dels atacs polítics i la ciutat ha de seguir protegint-nos dels LGTBfòbics. La ciutat no podrà sola, és necessari i seguirem reclamant el desplegament de la Llei 11/2014 per garantir els drets LGTBI i per erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la

transfòbia, i elaborar els protocols d'actuació en casos d'atacs LGTBfòbics (un exemple pot ser el protocol que s'està impulsant al metro).

La inauguració del centre LGTBI de Barcelona ha dotat a la ciutat d'un equipament del què ens podem sentir orgullosos. És un espai de primera qualitat on les entitats poden projectar les seves activitats i seguir defensant les demandes del col·lectiu, entitats, residents o no, que agrupades al consell municipal LGTBI de Barcelona, han de ser els principals interlocutors per a l'elaboració de plans i polítiques adreçades al col·lectiu LGTBI.

El funcionariat de l'ajuntament són la cara de la ciutat i per tant han de tenir la sensibilitat i la formació adequada per recolzar i acollir a les persones del col·lectiu, especialment les que poden sentir-se més discriminades com les persones grans, seropositives o les persones trans. Aquestes formacions es podran canalitzar a través de serveis especialitzats propis o d'entitats especialitzades.

Les persones trans han estat les que històricament han patit més discriminació en tots els àmbits de la vida, especialment en la cerca de feina, des del PSC de Barcelona hem de fomentar que a l'ajuntament i especialment Barcelona activa segueixi treballant i ampliant els recursos per ajudar a l'ocupabilitat d'aquest col·lectiu tan vulnerable. A escala estatal hem de recolzar la feina de les entitats i empènyer en aconseguir la reforma de la Llei Trans per a què la identitat de gènere deixi de suposar discriminació en qualsevol aspecte vital o polític.

Al llarg de la vida les persones grans del col·lectiu LGTBI han hagut d'enfrontar-se a situacions molt complicades i han hagut de lluitar en escenaris ara inimaginables per la gent jove de la ciutat, no podem permetre que ser gran i anar a centres de dia o residències impliqui la tornada a l'armari, s'ha de tenir especial cura i sensibilitat per formar a les persones que tracten als diferents serveis amb les persones grans i polítiques adreçades a elles per tal de que puguin mantenir la seva identitat a qualsevol edat o circumstància amb dignitat.

Serà essencial la coordinació, el seguiment i especialització que puguin fer els treballadors i treballadores de serveis socials.

De la mateixa manera, impulsarem eines formatives i campanyes publicitàries dirigides als alumnes d'instituts i escoles, perquè als entorns més joves desaparegui la violència LGTBfòbica.

La recent aprovació de finançament de la PREP per part de la sanitat pública és un pas molt important en la lluita contra el VIH i la SIDA que celebrem, per hem de seguir lluitant contra l'estigmatització i la serofòbia, entre altres coses hem de vigilar que no hi hagi cap restricció per persones seropositives en els reglaments de proves d'accés a qualsevol lloc de treball i molt especialment als cossos policials, de bombers, entre d'altres.

Així mateix, cooperarem amb entitats públiques i privades sense ànim de lucre que lluiten contra aquesta xacra.

Les polítiques de cooperació internacional han de tenir com una de les seves línies de treball estratègiques el suport a associacions de defensa de drets i llibertats del col·lectiu LGTBI en països on aquesta realitat és penada, fins i tot amb la pena de mort. La discriminació no entén de fronteres i la lluita per la llibertat ha de ser global, sempre amb la discreció requerida per aquest tipus d'accions.

4.16. Joventut

Barcelona gaudeix d'un moviment associatiu juvenil arrelat i divers que fa bategar la ciutat i que contribueix a dotar-la de singularitat i a situar-la com una de les protagonistes a escala global de diverses reivindicacions. Una part important del jovent barceloní participa en associacions estudiantils, associacions LGTB+, sindicats de classe, moviments veïnals en defensa de l'habitatge o entitats de lleure. Tradicionalment, en el moviment associatiu juvenil també han estat rellevants les entitats de voluntariat, cooperació o d'interculturalitat, si bé ha anat més enllà i ha incorporat entitats de tipus musical, d'emprenedoria o científiques, per posar alguns exemples.

La pluralitat i fortalesa del moviment associatiu juvenil posa de manifest el grau d'implicació del jovent barceloní en el seu entorn i va tenir, segurament, un pes decisiu en la històrica vaga feminista del 8-M de 2018 i, més recentment, també en l'exitosa vaga pel clima. El jovent ha fet de l'ecologisme i del feminisme –sobretot les joves– les dues banderes d'una generació que vol sobreviure i que vol viure amb més llibertat, més seguretat i més igualtat. El socialisme barceloní ha de mantenir-se i aprofundir, per tant, en aquestes dues banderes, fent-les tan seves com ho són ja de la joventut. Parlar amb la joventut barcelonina vol dir, sí o sí, parlar en les llengües de l'ecologisme i del feminisme.

D'acord amb el que estableix l'article 111 de la Carta Municipal de Barcelona, proposar la creació d'un servei de voluntariat juvenil a la ciutat per fer esdevenir els joves una eina social de primer ordre. Els joves poden ajudar en tasques de caire social com a la gent gran, nens petits, discapacitats o altres joves que estudien.

La vitalitat del moviment associatiu juvenil xoca, però, amb algunes dades que impacten sobre els i les joves. La variació de l'atur per trams d'edat posa de manifest que en el darrer any a Barcelona l'atur s'ha incrementat entre els menors de 30 anys, mentre que en els grups d'edat d'entre 30 i 49 i entre els majors de 50 ha disminuït. Pel que fa als salaris, vam tancar l'any 2017 –últimes dades oficials– amb una notable bretxa salarial intergeneracional: si el salari mitjà a Barcelona fou 30.263 €, el salari dels i les joves de fins a 24 anys representava només el 33,26

% d'aquesta mitjana i el salari dels i les joves d'entre 25 i fins als 29 anys representava només el 64,55 % de la mitjana barcelonina.

Cal afegir, a més, que en aquests grups d'edat ja s'observa i comença a créixer la bretxa salarial de gènere, la qual, per tant, també cal afrontar en atenció a les joves. La taxa d'emancipació no remunta, en bona part per la consolidació de la parcialitat, la temporalitat i la precarització, fonaments del mercat laboral per a joves i que comporta, juntament amb l'increment del preu de l'habitatge, que el primer trimestre de l'any 2019 a Catalunya el cost d'accés a un lloguer per a les persones assalariades d'entre 16 i 29 anys fou del 115,1 % dels seus ingressos, percentatge que baixava en un encara excessiu 75.5% en el cas de l'accés per compra.

Finalment, som conscients dels esforços i sacrificis que moltes famílies barcelonines han fet per tal de garantir que els seus fills i filles puguin accedir a la universitat. És en defensa d'aquestes famílies barcelonines, dels i les joves i de la projecció de Barcelona com a ciutat de coneixement que vetllarem políticament per tal que les universitats i la resta de centres d'estudis de Barcelona continuïn sent espais de respecte, debat i tolerància, demanant als centres universitaris que protegeixin els drets de tot l'alumnat. Per això farem costat als sindicats estudiantils que, des d'aquests centres d'estudis, defensin els valors abans esmentats.

Les dades posen de manifest que l'edat segueix sent un eix de desigualtat i, en conseqüència, calen polítiques específiques per aquest col·lectiu, sobretot en àmbits com l'habitatge, el treball o la mobilitat. És per això que ens comprometem a defensar, en tot cas, l'existència d'una Regidoria de Joventut que pugui coordinar i liderar des d'aquesta necessària transversalitat les polítiques específiques en matèria de joventut.

Amb relació a l'habitatge, denunciarem aquelles iniciatives precaritzadores. Defensarem, en canvi, una política d'habitatge queaturi el desnonament generacional de la ciutat i que no segmenti en funció de l'edat la qualitat de l'habitatge social ofert. Establirem la quantitat de joves no emancipats com la referència a cada districte dels habitatges que cal destinar per al jovent, creant una oferta addicional als districtes on hi ha menor quantitat gent jove.

Pel que fa a la mobilitat, defensarem que en la implementació de la T-Mobilitat s'incorpori una variable tarifària pels i les joves de fins als 30 anys, qüestió que, atesa l'edat d'emancipació de la ciutat, hauria de contribuir a alleugerar les càrregues econòmiques de les llars barcelonines.

Respecte a l'ocupació, les contractacions de personal municipal, tant propi de l'Ajuntament com de les empreses públiques i altres ens que depenen de l'Administració actuant, haurien de comptar amb una quota percentual social destinada a menors de 30 anys.

Potenciarem, adreçats als i les joves, programes d'adquisició d'experiència laboral dins del propi Ajuntament i ens que en depenen.

L'articulació de la transversalitat de les polítiques de joventut sobre tres eixos prioritari – habitatge, ocupació i mobilitat– no abasta, per si mateixa, la totalitat d'àmbits sobre els quals cal actuar. Hi ha dins el jovent realitats molt més específiques que també cal afrontar. És per això, per exemple, que defensem un model de serveis públic que tingui en compte aquelles joves que esdevenen mares abans dels 30 anys i que pugui entendre la seva realitat i la de les seves famílies.

Cal revisar alguns espais d'oci dels joves: les macro-sales de festa, les associacions cannàbiques com clubs socials alternatius, les sales de joc i apostes... i oferir llocs saludables: espais de trobada de joves als barris que no necessàriament estiguin lligats a esplais i espais de creació cultural (musical, artística...)

A més el PSC es compromet en aprofundir en les campanyes destinades a joves de salut sexual i reproductiva, contra la drogoaddicció i altres addiccions, de seguretat viària...

Som conscients dels esforços i sacrificis que moltes famílies barcelonines han fet per tal de garantir que els seus fills i filles puguin accedir a la universitat. És en defensa d'aquestes famílies barcelonines, dels i les joves i de la projecció de Barcelona com a ciutat de coneixement que vetllarem políticament per tal que les universitats i la resta de centres d'estudis de Barcelona continuïn sent espais de respecte, debat i tolerància, demanant als centres universitaris que protegeixin els drets de tot l'alumnat. Per això farem costat als sindicats estudiantils que, des d'aquests centres d'estudis, defensin els valors abans esmentats.

4.17. Diversitat, migracions i ciutat

A Barcelona, que com a ciutat europea es un espai d'atracció, conviuen persones d'orígens diversos que l'enriqueixen i la converteixen en el que és: una ciutat diversa oberta al món. Durant anys ha esdevingut una ciutat acollidora canviant amb l'arribada de persones d'orígens diversos, però mantenint el seu caràcter i amb una ciutadania que ha demostrat reiteradament la seva voluntat d'acollir a nous i noves. En aquest sentit, Barcelona és una ciutat europea més que ha d'encarar els reptes que té, també amb la integració de persones migrades, però sempre sobre la base de la garantia del benestar de tota la ciutadania. Barcelona no pot ser només una ciutat d'acollida, ha de ser una ciutat acollidora.

Per aconseguir-ho amb èxit cal assegurar, que les persones migrants que arriben a la nostra ciutat siguin acollides garantint els seus drets, promovent la seva participació de la vida de la ciutat de la millor forma i el més ràpid possible, i, assegurant que els serveis i les polítiques de la societat d'acollida s'adaptin a una població diversa i garantint el respecte i la convivència ens els nostres barris de la ciutat. Una ciutat acollidora és aquella que mira al mig i llarg termini.

Això és essencial per donar resposta al paper crucial que tenen les ciutats per acollir persones migrades: S'ha de respondre a les seves necessitats immediates (accés a serveis públics, empadronament, etc.) per alhora s'ha de dissenyar un camí que els permeti la seva integració econòmica i social a llarg termini.

Que la ciutat sigui un espai acollidor per tota la gent que hi viu és indispensable per garantir els drets i llibertats dels seus conciutadans, des de la igualtat i la cohesió social. Alhora cal aprofundir en l'arrelament de les persones novingudes en el si d'una societat plenament intercultural, generant sentiment de pertinença a la ciutat i al seu entorn per aconseguir la seva participació en la comunitat i en la construcció d'un futur compartit.

A més, en el procés d'aconseguir un bon equilibri que permeti donar resposta a les necessitats immediates de les persones migrants i les de llarg termini per garantir la seva integració en la societat, les ciutats poden trobar-se ressentiment dins de la població local. Per tant, les ciutats, i Barcelona també, han d'invertir en la integració a llarg termini tractant també amb l'opinió pública, gestionant possibles conflictes, combatent la discriminació i garantint que les persones migrades tinguin la possibilitat de fer realitat les seves aspiracions i aportar una contribució significativa a la comunitat local.

Defensarem un Pacte d'Estat sobre Immigració, que incorpori la revisió de la legislació actual, i en particular, la supressió del principi de reciprocitat previst a la Constitució espanyola del dret al sufragi actiu a les eleccions municipals i que permeti el sufragi de tots els ciutadans i les ciutadanes que, encara que no disposin de la nacionalitat espanyola, acreditin com a mínim 5 anys de residència legal a Espanya.

Una bona manera de fer-ho és l'enfocament d'integració de persones migrades que defensen les ciutats interculturals que es basa en el concepte de "avantatge de la diversitat": que qualsevol persona, sigui d'on vingui i sigui de la procedència que tingui, té alguna cosa a oferir a la societat en la qual tria viure. Barcelona pot fer de l'avantatge de la diversitat una de les seves banderes. La promoció de la interculturalitat ha de ser un eix transversal de les polítiques municipals de la ciutat, interna i externament.

Així la perspectiva intercultural s'ha d'adoptar per donar resposta als reptes que Barcelona té en aquest àmbit. Entre els reptes prioritaris hi ha:

- Acollida i suport a menors migrats no acompanyats, amb un treball conjunt amb Europa, que permeti la prevenció, el treball amb els països d'origen i la cooperació; revisar l'efectivitat dels procediments per la determinació de l'edat, concluints pel futur dels menors, millora de l'atenció a través de polítiques educatives i socials; facilitats per l'accés al mercat laboral i un treball coordinat per la reagrupació familiar i la possibilitat del retorn assistit, sempre amb garanties pels menors i amb la prevalència del seu interès.

- La millora de coordinació entre administracions.
- La garantia de drets de tots els ciutadans i ciutadanes: Drets laborals i no discriminació; Accés a l'educació i lluita contra la segregació escolar; La inclusió de la perspectiva de gènere; El respecte i reconeixement de la diversitat; la promoció de la participació i interacció entre persones d'origen estranger i locals.

Per donar resposta a aquests reptes, Barcelona pot dur a terme diverses accions transversals o sectorials.

Entre altres ÀMBITS TRANSVERSALS es poden destacar:

- Impuls de la participació social de les persones migrades en el disseny i implementació de les polítiques públiques (per exemple: accions concretes: Promoure la participació de les associacions de persones estrangeres en els Consells de Districte; Promoure la participació de persones d'origen estranger en Consells Sectorials i altres espais de participació formals i informals; Suport a campanyes informatives sobre requisits de participació electoral de les persones estrangeres; Programa de subvencions destinades al manteniment d'associacions de persones immigrants i al desenvolupament de Programes Interculturals; Programa d'enfortiment associatiu)
- Llengua: Reconeixement, promoció i aprofitament de la diversitat lingüística: Accions (per exemple: Enfortir accions per a l'aprenentatge del català i castellà i per promoure el seu ús; Recolzar accions que afavoreixin el reconeixement i l'aprenentatge de les llengües presents a Barcelona)
- Acollida: disseny d'eines per a l'acollida a les persones arribades a la ciutat, garantia d'accés a recursos i serveis municipals i desenvolupament d'intervencions específiques amb col·lectius que tenen especials dificultats d'integració (per exemple: Millora d'un Pack d'acollida; Manteniment i actualització de la guia de recursos multilingüe on-line; Millora dels protocols d'empadronament; Acompanyament a la Reagrupació Familiar; revisi del Pla d'acollida a persones refugiades; Intervenció i assistència als Menors i Joves no acompanyats)
- Prevenió comunitària i mediació antidiscriminació: impulsar la prevenió comunitària en famílies immigrants, Mediació i resolució de conflictes, des de l'enfocament de la diversitat intercultural (per exemple: Empoderament i prevenió de la violència de gènere; promoció de la mediació per a la intervenció en situacions de conflicte amb agents de diversos orígens; participació en els Equips de Gestió de Conflictes a escala de Districte; antidiscriminació i accions de sensibilització: Promoure els valors d'interculturalitat mitjançant la creació i

manteniment de xarxes ciutadanes; identificar situacions de discriminació i col·laborar en la implementació de mesures)

Impuls de polítiques contra l'antigitanisme i adaptació dels serveis municipals a les singularitats culturals, tot recordant que el poble gitano forma part desriable de la ciutadania de Barcelona.

Entre els ÀMBITS SECTORIALS, Barcelona pot liderar accions en:

- **Educació:** Foment dels valors democràtics, de convivència en diversitat i ciutadania inclusiva a les escoles (formació a formadors, accions amb les AMPAs) i dels itineraris formatius que ajudin a les persones migrades a adquirir competències professionals, amb especial émfasi en la FP i les escoles d'adults.
- **Barris:** Promoure una major participació i acostament del diversos col·lectius en la vida social i cultural dels barris a través de les associacions vinculades a diferents àmbits (veïnal, esportiu, cultural, oci i temps lliure, etc.) Activitats interculturals a les Festes dels Barris; programa de trobades veïnals per la convivència en diversitat; Accions per a la incorporació de persones estrangeres a les associacions veïnals de barris.
- **Serveis públics:** Redefinir i actualitzar els serveis públics per atendre les demandes i necessitats d'una població diversa, amb criteri de normalització; Avançar en la diversificació de les plantilles i contractacions vinculades a la prestació de serveis públics en el marc de la legislació actual.
- **Cultura i oci:** Fer de la programació cultural i social una eina per a la integració i la cohesió social.
- **Espai públic:** promoure la participació social en el disseny dels espais públics
- **Política empresarial i mercat laboral:** Promoure la cultura de la diversitat en l'àmbit empresarial, valorar els avantatges competitiu que això suposa; donar valor a les capacitats i habilitats de les persones d'origen estranger per al desenvolupament local; promoure la incorporació de l'empresariat d'origen estranger a les associacions empresarials, professionals i de comerciants de la ciutat.

Convertir Barcelona en una ciutat acollidora requereix de la implicació dels agents socials i institucionals que hi cohabituen, per el lideratge de l'Ajuntament és cabdal per assolir els objectius. La promoció de la interculturalitat pot ser el seu motor de canvi.

4.18. Infància i famílies

Barcelona, Ciutat Amiga de la Infància i compromesa amb les famílies

UNICEF qualifica Ciutat Amiga de la Infància a tota ciutat, poble o comunitat que es compromet amb els compliment dels drets dels infants i adolescents, d'acord amb la Convenció dels Drets de l'Infant, de Nacions Unides.

Barcelona, fa dècades que ha assolit el compromís de garantir la plena ciutadania de barcelonins i barcelonines en totes les etapes de la seva vida, i treballa per a complir-lo en la infància i adolescència des de diferents vessants.

La primera, el combat contra les desigualtats entre els infants que viuen als diferents barris, fent una planificació urbana que permeti a tots els infants créixer en ambients urbans inclusius i segurs, amb serveis, opcions de desplaçament i espais per al joc, incrementant i repensant els espais pels infants amb discapacitat, i la pràctica esportiva i entorns escolars segurs i saludables. Una planificació que s'ha anat adaptant als nous reptes urbans i socials, i que ara encara una nova etapa marcada per la sostenibilitat mediambiental.

En aquest combat, Barcelona ha estat referent en la lluita per garantir oportunitats educatives. És reconeguda com a Ciutat Educadora, que estén el dret a l'educació a intervencions no formals més enllà de les institucions educatives, per explotar totes les potencialitats educatives de la mateixa ciutat. Potencialitats que cal fer incentivar des de l'àmbit cultural, per també des de la participació, la col·laboració i la corresponsabilitat ciutat en un projecte col·lectiu compromès amb el desenvolupament individual i com a comunitat.

Barcelona ha de continuar ser una Ciutat Educadora, en tots els seus espais i àmbits socials, per tal de garantir la igualtat d'oportunitat i donar suport a les famílies, especialment als menors més vulnerables. Hem d'intentar erradicar la pobresa severa i les seves conseqüències en el desenvolupament del projectes de vida del infants i joves. I el reforç de polítiques educatives a temps complet, pot ser una gran eina per afavorir la integració social i la igualtats d'oportunitats, per a que tothom tingui més i millors oportunitats educatives en tots els temps i espais de la seva vida i connectar l'educació i els aprenentatges entre el temps lectiu i el no lectiu.

Per a que això sigui possible creiem que hem de promoure: l'accés de tots els infants a les activitats no lectives, amb especial cura dels nens i nenes de famílies amb renda per sota del llindar de pobresa, com els casals, activitats extraescolars...; fer una aliança entre el món educatiu, les entitats de lleure i l'ajuntament per poder ser un ús més intensiu dels equipaments escolar municipals i de la Generalitat; apostar per l'adaptació horària per ajudar a les mares i pares a tenir més temps per estar amb les seves filles i fills; garantir que el projecte educatiu dels

centres escolars dels barris s'adaptin a les necessitat educatives i socials dels seus alumnes, pensant especialment en reforçar les matèries de llengua, de forma que es compleixin les hores lectives obligatòries de castellà i oferint un reforç extraescolar d'anglès; reforçar l'educació de FP dual; impulsar les escoles de segona oportunitat per recuperar moltes de les persones que no acaben l'educació obligatòria.

El compromís de Barcelona amb el dret a l'educació és des del moment de néixer. És una realitat que trobem en la xarxa municipal d'escoles bressol, que ja supera el centenar, i és referent de projecte educatiu de qualitat construït des de i amb la comunitat educativa. Una xarxa que cal fer créixer i adaptar a la demanda no atesa i a les nous requeriments de prestació del servei d'aquesta demanda, amb un sistema tarifari solidari, just i redistributiu, caminant cap a la universalitat i la gratuïtat.

Barcelona, pionera també en la lluita contra la pobresa infantil. La renda infantil garantida per a menors de 16 anys, ha estat una mesura pionera en l'àmbit municipal destinada a reduir el nombre d'infants que viuen en llars per sota del llindar de la pobresa. Una xacra que cal continuar combatent amb força i recursos per construir una ciutat justa i amb igualtat d'oportunitats.

Igualtat d'oportunitats que han de poder gaudir totes les famílies, sigui quina sigui la seva composició, amb accions concretes, des de la fiscalitat i accés a habitatge i serveis, adreçades a les famílies monoparentals, nombroses i aquelles que tenen o travessen especials dificultats.

Barcelona ha d'assolir l'objectiu d'èxit d'atraure i retenir població. Les famílies en són una peça clau.

4.19. Persones grans

A Barcelona hi ha 350.000 persones majors de 65 anys, un 21,4% de la població, i les projeccions demogràfiques apunten que l'any 2030 una de cada 3 persones que visquin a la ciutat tindran més de 60 anys. L'allargament de la vida sovint va relacionat amb un deteriorament de les condicions de salut que fan augmentar les seves necessitats específiques. El 50% de les persones majors de 75 anys tenen algun grau de dependència reconegut. No obstant això, també cal subratllar que a la ciutat hi viurà cada cop més gent major de 65 anys amb bona salut i amb disposició de temps i sabers per compartir.

A Barcelona hi ha 90.192 habitatges amb una persona sola major de 65 anys, dels quals el 76% corresponen a habitatges de dones.

Desenvolupar programes adreçats a les persones grans que viuen en solitud.

El col·lectiu de persones grans, important en la nostra societat, és divers i calen respostes diferents per a les diferents situacions. Com a PSC defensem el dret de les persones grans en totes les facetes per una vida amb dignitat.

Promoure la vellesa autònoma, la vida independent, garantint i fomentant el benestar, és un repte que s'ha d'afrontar. La ciutat com administració més propera és on hem de potenciar polítiques públiques amb projectes, programes i intervencions de promoció d'envelliment actiu i saludable i de benestar físic i emocional.

Barcelona ha de ser un espai acollidor per a la gent gran, hem de respondre a les necessitats que es produeixen i plantejar intervencions integrals per lluitar contra l'aïllament social. Pensant que els serveis estiguin propers, tenint en compte les persones grans en els dissenys urbanístics, millorant les condicions d'accessibilitat de l'espai públic i les condicions de mobilitat especialment en els mitjans de transport. En aquest sentit, també hem d'impulsar que la institució municipal analitzi i estudiï la mobilitat en el territori dels districtes perifèrics i la connexió entre ells, facilitant el desplaçament autònom per la ciutat.

La solitud és un dels principals problemes de la gent gran, especialment la solitud no volguda. Barcelona ha de ser líder en l'actuació i resposta davant aquesta situació que cada cop més afectarà a més persones.

Proposem que les institucions han d'unificar els serveis i programes adreçats a prevenir la solitud no volguda, amb diferents tipus d'actuacions i projectes per a les diferents etapes de la vida.

Un aspecte important és el de l'habitatge, s'ha de facilitar habitatges dignes, accessibles i adaptats al cicle de vida. Els socialistes proposem que s'ha de planificar i dissenyar habitatges col·laboratius i nous programes d'habitatges compartits, entre persones grans, amb estudiants, famílies monoparentals,...facilitant que les persones puguin veure en companyia i en el seu entorn. Així mateix proposem treballar per augmentar apartaments que disposin de serveis professionals que tinguin cura i garanteixi el benestar biopsicosocial de les persones.

Per l'atenció en les situacions de dependència, en que sigui necessari una atenció residencial, s'ha de garantir que les persones puguin viure amb dignitat i seguretat. Com a PSC apostem pel sistema públic d'atenció residencial, treballant per augmentar les places públiques a la ciutat de Barcelona (des de la institució més propera oferint terrenys necessaris, impulsant compromisos amb altres institucions) que modifiqui la situació actual del dèficit de places públiques, on més del 50% de persones demandants queden fora del sistema públic.

A la vegada, hem de promoure l'estudi de nous models de residències, que superin el model actual de caràcter clínic assistencial per avançar cap a un model centrat en la persona, i que reproduïxi "llocs per viure" per viure com a casa.

Un aspecte primordial és el de les desigualtats socials que es produeixen en una part d'aquesta franja d'edat, en el que hi ha persones en situacions precàries de pobresa econòmica, pobresa energètica que necessiten suport. Com a socialistes treballarem per combatre el desequilibri social, impulsant que l'administració apliqui mesures de protecció, d'informació dels recursos i serveis existents i facilitant l'accés als ajuts. Volem promoure la figura de professionals que donin suport, assessorament i acompanyament en situacions de risc o de dependència.

S'ha d'afavorir la participació real i efectiva les persones grans per donar-los veu en tots els temes com a ciutadans i ciutadanes. Promoure la implicació i aportacions en el disseny i definició de les polítiques públiques, en el seu seguiment i avaluació. I impulsarem que en les llistes municipals hagi una representació del col·lectiu.

Creiem que s'ha de potenciar una major presència en els òrgans de participació de la ciutat (consells de gent gran, equipaments, ...) així com en els propis de la organització (sectorial de gent gran) i fomentar espais de relació de la gent gran.

Volem promoure el voluntariat de la gent gran, en projectes, iniciatives i activitats culturals, esportives, educatives,....com per exemple "avis voluntaris" (persones grans que fan acompanyament de nens) fent així també visible la tasca que realitzen i el valor social d'aquests col·lectiu.

L'atenció que presten els mitjans de comunicació a les persones grans encara és escassa, i quasi sempre, relacionada amb fets puntuals i negatius. És un clàssic la imatge recurrent de les persones gran assegudes al sol o aplicats jugant a qualsevol joc de cartes. És una visió molt parcial i sectària, d'allò que actualment ocupa a una gran majoria de persones grans, a escala individual i col·lectiva.

Aquest fet, per si mateix, tindria menys importància si no fos perquè reflecteix un imaginari col·lectiu que té una concepció deformada del que són i signifiquen les persones grans. Imaginari col·lectiu que influeix, condiona i, malauradament a vegades, comparteixen algunes institucions públiques i privades, més enllà de declaracions i d'aparent preocupació per les persones grans, de la qual no es lliuren alguns partits i organitzacions que creïn opinió pública.

Aquesta concepció deformada de les persones grans com a grup d'edat homogeni i passiu, que representen una càrrega per a la societat en el seu conjunt i de les quals cal ocupar-se, no les considera com a persones titulars dels mateixos drets que qualsevol, amb capacitat i autonomia per a prendre les seves decisions, propicia prejudicis, discriminacions i fins i tot abusos per part d'altres persones i per ens públics i privats.

La discriminació deguda a l'edat cosifica els estereotips i prejudicis, que per raons d'edat pateixen les persones grans.

Les persones grans no són usurpadores o destinatàries de gran part dels recursos públics. No són una càrrega per a la societat. Són un actiu divers i complex, com altres grups d'edat.

Per combatre i contrarestar les conseqüències de l'edatisme, la discriminació i els estereotips proposem:

- Reivindicar el dret a la diferència i a la igualtat. Impulsar campanyes de divulgació i sensibilització dels mitjans de comunicació perquè mostrin una imatge real de les persones grans. Les persones grans són ciutadans de ple dret.
- Demandar als agents públics en general i als mitjans en particular, que desenvolupin una política de comunicació que desmunti rumors, tabús i estereotips associats a la vellesa i que afavoreixen l'edatisme i altres formes de discriminació.

4.20. Per una Barcelona més saludable

La bona salut de les persones no depèn només del sistema sanitari, sinó que l'evidència científica apunta al fet que un 80% de la bona qualitat de vida depèn de factors com la situació socioeconòmica, l'entorn social, el context físic d'on es viu i de la bona qualitat de la feina. En aquest sentit hi ha una relació directa entre les desigualtats socioeconòmiques que provoquen desigualtats en salut. Aquest fet sent injust i evitable és on les ciutats, i Barcelona en concret, té molt a dir i fer entenent que tenir cura de la bona salut de les persones és sempre atenent des d'una visió transversal fent una planificació urbana integradora i verda, una política d'habitatge públic potent, una alta qualitat de l'espai públic amb una mobilitat sostenible que aposti per una mobilitat a peu, en bici i el transport públic.

La promoció i prevenció en la salut és una de les eines que la ciutat té al seu abast que cal ampliar i intensificar el seu missatge. Fer una bona promoció en salut incorpora l'ús quotidià dels bons hàbits saludables, que són claus per retardar situacions de més vulnerabilitat i malaltia. Pensem que la promoció d'hàbits saludables en alimentació i les condicions de vida ha de començar ja ens els nivells més primerencs de l'educació. Mes enllà d'això, treballarem per una salut comunitària més reforçada que faci que les persones vivint soles o no se sentin acompanyades i que formen part de la seva comunitat. Desenvoluparem programes amb les entitats del barri, comunitats de veïns, associacions i la xarxa d'equipaments dels barris per a què les persones tinguin un paper socialment actiu en el seu entorn i impulsarem la formació en primers auxilis i maniobres de Reanimació Cardio Pulmonar (RCP).

En el marc de la prevenció cal focalitzar sobretot en la prevenció a les addiccions en adolescents i joves de forma que tinguin tota la informació necessària per tal què prenguin consciència dels efectes i conseqüències reals que un ús i abús de determinades conductes i substàncies poden provocar per la resta de la seva vida. Aquesta actuació haurà d'incloure les noves necessitats detectades en la creixent visualització de pantalles (ordinadors, tauletes tàctils, TV, etc.) i altres addiccions, com els jocs per Internet. Per fer-hi front farem una aposta important per l'esport i activitats extraescolars en la franja d'adolescents tal i com va fer Islàndia amb el programa pilot

d'èxit de reforç de les extraescolars. Islàndia ocupa el primer lloc de la classificació europea pel que fa a adolescents amb un estil de vida saludable. El percentatge de nois d'entre 15 i 16 anys que havien begut en excés el mes anterior es va desplomar de l'42% el 1998 al 5% en 2016 (dades similars en consum de cànnabis i cigarrets) gràcies a l'aposta per potenciar l'esport i activitats culturals, musicals i artístiques en la franja de les extraescolars, amb la implicació de les famílies i entitats, de l'administració pública i del sector educatiu.

Per altra banda, l'envelliment de la població és una realitat en la nostra ciutat que anirà a més en els anys vinents i ha de provocar un canvi en la manera de com atenem a les persones grans. Cada vegada és més necessari la visió multidisciplinària dels i les professionals que des dels serveis socials i la sanitat atenen a les persones més vulnerables del sistema per la seva dependència i fragilitat. Treballarem per una atenció integrada des dels dos serveis assistencials amb una mirada conjunta entre serveis socials, salut mental, visió sociosanitària que permetin detectar situacions d'alerta abans que la malaltia es mostri de forma més greu. Per això el treball preventiu i coordinat per poder compartir informació i sistemes d'alerta és clau.

Cal, alhora, exercir la capacitat d'intervenció en la gestió sanitària de Barcelona de l'Ajuntament mitjançant el Consorci Sanitari de Barcelona i la participació als consorcis hospitalaris, com el Clínic i el Mar. D'aquesta manera enfortirem la medicina de família com a porta d'entrada al sistema sanitari, i actuarem en àmbits prioritaris com l'atenció a la gent gran. En segon lloc ampliar i millorar els equipaments sanitaris a la ciutat amb els mecanismes esmentats, sobre tot en el barri amb població més vulnerable, i evitar llur privatització. I també millorar la participació de l'Ajuntament en l'impuls de les ciències de salut, a través especialment del PRBB i els ajuts i beques a la investigació que puguin millorar la vida de la ciutadania.

L'emergència climàtica declarada per Espanya i pel Parlament Europeu durant l'any 2019 obliga a totes les ciutats compromeses per la protecció del medi ambient i l'impacte del canvi climàtic a prendre mesures cap a una ciutat més saludable.

Barcelona, el propassat 15 de gener de 2020, s'ha declarat com a ciutat en emergència climàtica. Els objectius principals de la mesura són: lluitar contra l'escalfament global, tot reduint les emissions de CO₂ i altres GEH, fer de la nostra ciutat un espai més resilient i accelerar la implantació de la Transició energètica renovable distribuïda. Per fer aquesta transformació cap a una Transició ecològica, que no només és de canvis tecnològics, si no de valors i d'hàbits, necessitem que el Govern de la ciutat porti el lideratge amb la complicitat de la ciutadania.

Això significa que en algunes ocasions haurem d'assumir la implantació de mesures arriscades i/o restrictives per disminuir la contaminació o canviar comportaments, com la implementació de la Zona de baixes emissions que s'està executant des del 1 de gener d'enguany. Però, hem de tenir present que cada dia més podrem comptar amb una ciutadania cada cop més informada i conscienciada, sobre tot entre les generacions més joves que, com ens indica el moviment Joventut pel Clima liderat per la Greta Thunberg, volen evitar el col·lapse del planeta i tenir un futur per a les properes generacions.

4.21. Benestar animal a la ciutat

Catalunya, i Barcelona en particular, compta amb eines jurídiques avançades amb relació a la protecció dels animals: El Text refós de la Llei de protecció dels Animals (2008) i La Ordenança de Protecció, Tinença i Venta d'Animals a Barcelona (OPTVA, 2014).

Des del PSC estem compromesos amb el benestar animal i en aquest sentit recolzarem i impulsarem iniciatives que vagi encaminada a millorar la protecció i preservar els drets dels animals tant en àmbits rurals com urbans. A més, aplicarem de forma taxativa l'esmentada legislació de protecció dels animals, per erradicar qualsevol comportament o activitat que vagi en contra del benestar dels animals.

A la ciutat de Barcelona, impulsem el compromís amb els animals assegurant el benestar dels gossos decomissats o abandonats i que estan sota la tutela de l'Ajuntament al Centre d'acollida d'animals de Companyia, i treballarem per l'abandonament zero i les polítiques de cens i identificació com a eines clau que han de permetre gestionar l'aplicació normativa tant en la seva vessant inspectora com sancionadora.

El PSC també fa una aposta ferma per denunciar i sancionar el maltractament animal en totes les seves vessants, així com evitar-ne el comerç il·legal.

En aquest sentit, les prioritats del mandat 2019-2023 seran les campanyes de sensibilització i el treball en xarxa per evitar l'abandonament i incrementar les adopcions, la fidelització del voluntariat del Centre d'Acollida d'Animals de Companyia de Barcelona, i les inversions necessàries per a dotar la ciutat d'un nou Centre d'Acollida per a realitzar l'acollida d'animals perduts, abandonats o decomissats a Barcelona.

En relació amb el Zoo de Barcelona, el PSC aposta per la implantació del Nou Model del Zoo amb el benentès que la recerca, la conservació i l'educació claus per a la lluita contra la pèrdua de biodiversitat al planeta, en especial de la bio regió Mediterrània.

Els animals són éssers vius, igual que la compra-venta de persones està totalment prohibida, és l'hora de fer un pas al futur. El PSC es compromet a treballar per a promoure l'adopció d'animals. Hem de resoldre el problema dels animals abandonats i hem de lluitar per a que tots els animals visquin en les millors condicions possibles, és per això que necessitem promoure l'adopció.

Els gossos tenen necessitats que la ciutat de Barcelona no els hi pot oferir. A Barcelona hi ha espais amples com el Parc Joan Miró amb gespa. Els gossos necessiten córrer i tenir un espai on poder estar lliures, córrer i fer exercici. També la gespa és necessària per alimentar-se i purgarse. És per això que reclamem espais verds per gossos.

4.22. Dret a l'espai públic i barris dignes

L'espai públic és l'espai compartit de la ciutat, els seus carrers, places i jardins. La ciutat en majúscules: l'espai que és de tots i totes, que ha de donar servei a tots i totes, que ha de servir per exercir els drets de tots i totes i per permetre a tothom desenvolupar els seus, sense impedir el de la resta. L'espai públic és una eina de cohesió, és una eina de reducció de desigualtats i és una eina de convivència i desenvolupament col·lectiu. De la mateixa forma que la ciutat vol equipaments i serveis públics per la qualitat de vida dels seus ciutadans i ciutadanes, la ciutat sap que l'espai públic, tant o més públic com qualsevol servei, té un paper essencial en la construcció i transformació de la ciutat.

L'aposta per un espai públic de qualitat igualitari i actualitzat a les demandes i necessitats actuals és un repte que ens ha d'aportar eines per mantenir i garantir l'equilibri social i territorial, enfortir la seguretat i preservar les fites aconseguides a escala de barris, on la convivència i civisme és un bé preuat per tots els barcelonins i les barcelonines.

El manteniment d'aquest espai públic de qualitat exigeix articular un Pacte d'usos que reculli les diverses sensibilitats, que eviti qualsevol risc d'apropiació per part d'alguns col·lectius, a fi de salvaguardar-ho com un bé de tots i totes. Com l'espai de joc, com l'espai de trobada de la gent gran, com l'espai per fer veïnatge i barri, com l'espai per fer esport, per caminar, per fer festes populars, per trobar-nos, per accedir als serveis. Així vol dir un espai públic de qualitat, apostant també per les polítiques de protecció del paisatge i el patrimoni enfortint el sentiment de pertinença, i l'orgull de barri i de ciutat, i un espai públic de convivència per compartir i aprofitar l'oferta comercial de proximitat.

Els parcs i jardins son espais públics destinats a la ciutadania desde els infants a la gent gran, Han de ser espais còmodes, lúdics i protegits de l'incivisme i el mal ús. Cal incrementar els serveis de vigilància i la instal.lació de serveis complementaris, com els sanitaris.

Cal manteniment, neteja (amb adequació al territori), planificació des de la proximitat i planificació urbana per una oferta equilibrada de serveis qualitat i rehabilitació urbana i un projecte de convivència i civisme centrat a l'espai públic.

Per això els i les socialistes de Barcelona, treballarem per impulsar i vetllar pel dret a l'espai públic:

- El més multifuncional possible. Que el pugui utilitzar tothom sense monopolis, des dels infants a la gent gran.
- Més neta, seguint el concepte que la ciutat més neta és la que menys s'embruta i dotant a la ciutat amb uns serveis eficaços i eficients.
- El més igualitari possible: sense carrers *premium* i amb alta qualitat a tota la ciutat en termes de disseny, enllumenat i neteja.
- De qualitat: manteniment integral de l'espai públic a tots els barris de la ciutat centrat en actuacions de millora de la qualitat, inspecció de l'estat de l'espai públic i ràpida resposta i mesures de protecció.
- Pels i les vianants: continuïtat en els espais i itineraris que fan servir els vianants.
- Segur: que pugui comprometre la presència permanent d'un determinat nombre d'unitats policiaques als districtes i barris de la ciutat, així com d'un temps de resposta a les demandes urgents.
- En convivència: programes per tal d'enfortir el sentit de la corresponsabilitat en l'àmbit de la convivència i el civisme per part de tots els agents socials i associatius i econòmics de la ciutat i sensibilització de preservació de l'espai públic, tot promovent el respecte pels valors cívics compartits i la convivència lliure i tranquil·la.
- Per l'esport i l'escola: la utilització de l'espai públic per a la pràctica lúdica i esportiva així com la dels centres educatius obrint-los al barri i creant la figura de l'agent dinamitzador.
- Amb visió de gènere: partir d'un disseny urbanístic que tingui en compte la visió de gènere, incloent-hi en aquest disseny el coneixement propi de les dones del seu entorn proper.

- El dret a l'espai públic accessible: recuperant l'aposta de la ciutat en aquest àmbit, sense barreres físiques i tecnològiques.

4.23. Barcelona, contra la soledat

La soledat s'ha convertit en un problema global de les societats actuals, arribant-se a considerar una de les epidèmies del segle XXI. Des dels primers estudis sobre soledat (cap al 1950) persisteix l'estereotip que la soledat només la pateixen les persones grans. L'estigmatització de la soledat, sovint es relaciona de manera negativa a l'aïllament, la qual cosa ha provocat que només es visibilitzin els casos més extrems, com les persones grans que moren soles. No obstant això, la soledat, entesa com el sentiment de sentir-se sol o sola, és un fenomen complex que afecta persones diverses, de qualsevol edat, des d'infants i joves a persones grans, de qualsevol gènere i origen. La soledat està lligada a moments de transició vital: final d'etapa educativa, maternitat o paternitat, jubilació... Es poden veure afectades des de persones acabades d'arribar després d'un procés migratori a aquelles que porten tota la vida vivint al mateix barri, des de persones amb alguna malaltia o discapacitat a cuidadors o cuidadores de persones dependents. D'altra banda, la soledat pot ser un sentiment passatger, associat a situacions per a les quals passen les persones (perdre una persona estimada, perdre la feina...), o bé pot ser un sentiment permanent i crònic que pot causar un patiment i malestar constant.

Plantegem diferents possibilitats per solucionar el problema de la soledat no desitjada:

1. Facilitar la col·laboració com a eina per a la solució de problemes:

-Les persones el principi problema sigui la soledat no desitjada tindran l'opció de registrar el seu habitatge en una borsa de lloguer d'habitacions a estudiants o persones en situació d'emergència social, de manera que puguin percebre un ingrés extra i gaudir de la companyia d'altres persones.

-Els estudiants o persones en emergència social tindran l'opció d'accedir a aquesta borsa d'habitacions, de manera que puguin viure per un preu assequible en convivència amb altres persones.

2. Establir un sistema d'anàlisi psicològica i de benestar en els centres mèdics, de manera que es pugui conèixer si la persona sent soledat no desitjada i això pugui solucionar-se mitjançant serveis socials abans que la situació es cronifiqui.

3. Dur a terme un estudi i traçar un pla d'accessibilitat en finques de la ciutat: això permetrà que la gent gran o amb mobilitat reduïda deixi d'estar aïllada, pugui participar en les activitats de la comunitat i viure una vida plena.

El disseny urbanístic de les grans ciutats, la tendència de les societats cap a l'individualisme, les noves tecnologies, les desigualtats per raons econòmiques, culturals, de gènere o orientació sexual, així com la discapacitat han generat l'aparició de diferents soledats urbanes. El model d'organització social ha tendit a donar resposta des d'un punt de vista mèdic i individual, tot i que el problema és social. Cal, doncs, allunyar-se de l'abordatge de la soledat des de la vessant de patologia sanitària i entomar-la com un canvi de paradigma en les relacions comunitàries de les ciutats.

Diversos països ja han considerat la necessitat de donar resposta al problema de la soledat. El Regne Unit ha estat el primer país a dissenyar una estratègia global de lluita contra la soledat, creant un Ministeri de la Soledat i convertint-ho en un tema prioritari de país. A escala local, diverses ciutats estan treballant en estratègies contra l'aïllament social o soledat no desitjada, majoritàriament centrades en persones grans. No obstant això, a poc a poc s'estan impulsant estratègies contra la soledat des d'una visió de cicle de vida, amb perspectiva de gènere, i posant l'èmfasi en l'aspecte relacional i comunitari.

Barcelona, davant el repte que suposa la soledat, ha de posicionar-se i engegar una estratègia contra la soledat no desitjada, promovent les relacions de qualitat, sòlides i duradores, i vetllant pel benestar de tots els ciutadans i ciutadanes, d'acord amb els Objectius de Desenvolupament Sostenible de l'Agenda 2030. Es tracta no només d'oferir recursos a aquelles persones que estan patint una situació de soledat no desitjada crònica, sinó, i més important, enfortir els vincles comunitaris per prevenir la soledat en les persones de qualsevol edat i territori de la ciutat.

4.24. Mobilitat i ciutat

Les polítiques de mobilitat són eines de redistribució, d'equitat en l'ús de la ciutat i tenen un gran impacte sobre la vida de les persones, l'economia, la societat i el medi ambient i han esdevingut un dels principals instruments de transformació de les ciutats.

La mobilitat ha de ser equitativa, segura, eficient i sostenible. Dibuixant un escenari on garantim el dret a la mobilitat a tota la ciutadania de Barcelona, visquin on visquin i assegurant-ne l'accessibilitat, on treballem fins a aconseguir l'objectiu de cap mort i cap ferit greu per sinistre de trànsit i on reduïm les emissions contaminants que posen en risc la salut.

Ciutat de vianants:

La mobilitat a Barcelona s'ha de concebre posant al vianant al centre de tot. En una ciutat hiperdensa com la nostra, l'espai públic, l'espai comú, és un tresor preuat. Hem de treballar per

ampliar les zones dedicades al vianant, connectant espais com les rondes o altres, i garantir-ne l'ús exclusiu de les voreres, alhora que releguem als vehicles a conuiu a la calçada i fem complir les normes. Als barris de muntanya cal invertir en mobilitat vertical, tenint en compte l'orografia del terreny, per a una millor equitat de la nostra ciutat. Cal incrementar la formació de la consciència cívica i l'educació viària per a l'ús d'espais públics.

Transport Públic

El transport públic és el més eficient, universal i segur dels modes de transport. Com a tal hem de donar-li un paper destacat en la convivència a la calçada prioritzant-lo vers els altres vehicles mitjançant segregació de carrils, preeminència semaforitzada i tenint-lo en compte a l'hora de dissenyar l'espai públic i apropant-lo a tota la ciutadania i innovant en solucions de proximitat.

Cal continuar reclamant inversions com la finalització de la línia 9 de metro o l'ampliació de la L2, fins a Parc Logistic, on es connecta amb la L) que ja connecta amb l'aeroport i L4. Sense oblidar la necessària millora del servei de Rodalies, cabdal per la connexió metropolitana, així com la unió entre les línies Llobregat-Anoia i Barcelona-Vallès dels FGC (per la plaça Espanya).

La interconnexió dels dos ramals del servei de tramvia serà un altre dels eixos que ens fixem en matèria de transport públic, amb la finalitat d'assolir un sistema global de transport públic i de mobilitat entre el centre de la ciutat i els municipis perifèrics a Barcelona.

Distribució Urbana de Mercaderies

Un dels grans reptes de present i futur a les ciutats és aconseguir una distribució urbana de mercaderies eficient, sostenible i segura. En un escenari on el comerç ha evolucionat cap a l'estoc 0 i amb l'explosió de l'e-commerce ens cal treballar per a una distribució molt més ordenada, de baixes emissions i capaç de conuiu amb els ciutadans i que s'adapti a les complexitats dels barris.

Innovació EIT

Barcelona té una llarga tradició en innovació en mobilitat i en compartir experiències d'èxit amb altres ciutats. Moltes vegades anant molt més enllà, per necessitat, de les seves atribucions, buscant aliances i complicitats amb altres institucions. Aquest lideratge, esperit d'innovació i tarannà cooperatiu s'ha vist reconegut sent designada per la UE seu del EIT de Mobilitat Urbana, obrint una oportunitat per generar noves sinergies entre administracions, universitats i empreses per encarar els reptes de la mobilitat del futur.

4.25. Agenda 2030 Barcelona i objectius de Desenvolupament Sostenible de l'ONU

L'Agenda 2030, composta de 17 Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) i 169 fites, és un pla d'acció per a les persones, el planeta i la prosperitat, tal com es desprèn de la declaració feta al 25 de setembre de 2015 durant l'Assemblea General de Nacions Unides. Aquesta pla d'acció es va aprovar per 193 Estats membres de les Nacions Unides, el 93% dels Estats del món.

L'Ajuntament de Barcelona també s'han compromès amb aquesta declaració, amb l'acord de Govern del 10 de Juliol de 2019, on es decideix que l'Agenda 2030 sigui una prioritat de mandat. Prova d'això, el cartipàs municipal crea una Tercera Tinença d'Alcaldia responsable, entre d'altres temes, de l'Agenda 2030 i es designa un Comissionat per desplegar aquesta Agenda dins de l'Ajuntament. En la mateixa línia de compromís amb els ODS, durant el Plenari Municipal extraordinari del passat 30 de setembre de 2019, tots els Grups Municipals van aprovar una declaració conjunta a favor de l'Agenda 2030.

410. Aquest pla d'acció que és l'Agenda 2030 vol definir com ha de ser la societat del futur. Una societat que ha de ser més justa, més equitativa, més prospera, amb uns models educatius, sanitaris i socials que garanteixin les mateixes oportunitats per a tothom i a la vegada aquesta generació de riquesa sigui totalment compatible amb la sostenibilitat del planeta. En línia amb aquest pla d'acció, proposem que el desplegament de l'Agenda 2030 a Barcelona es realitzi d'acord a les 3 línies d'acció següents:

411. Una reconversió del model energètic

412. Hem de fer una aposta clara per desplegar les infraestructures necessàries per què la generació d'energies renovables i el seu consum garanteixin que Barcelona compleix amb els acords de París (COP21) i amb els percentatges de reducció d'emissions de CO2 que planteja la Comissió Europea (actualment, marcats per una reducció d'un 40% d'emissions de CO2 en base l'any 1990). En aquest sentit apostarem clarament pel desplegament d'infraestructures de generació d'energia renovables en edificis (públics, terciaris privats o residencials) que facilitin l'autoconsum i que l'excedent energètic sigui aprofitat pel conjunt de la comunitat (comunitats energèticament eficients) o es pugui comercialitzar cap a la xarxa de distribució energètica, gràcies a una agilitat en la tramitació de llicències vinculades. En la mateixa línia, s'ha de mantenir les ajudes a la rehabilitació energètica, ampliant els anys de desgravació del 50% de l'IBI per a instal·lacions energètiques de 3 a 5 anys, pels casos que també s'inverteix en rehabilitació energètica. De forma paral·lela, s'ha de donar el suport necessari per al creixement d'una mobilitat elèctrica, mitjançant el desplegament d'una xarxa d'estacions de càrrega per a vehicles elèctrics en el conjunt de la ciutat i incloure dins de les ajudes a la rehabilitació la instal·lació de punts de càrrega

elèctrica en els edificis particulars. També s'estudiaran solucions que enforteixin la mobilitat sostenible ja sigui en la mateixa línia d'un increment de l'ús de vehicles elèctrics, com un increment de la mobilitat sostenible i de la reducció de l'ús del vehicle privat i impulsarem els estudis sobre l'impacte de l'activitat portuària i turística sobre el medi marí i atmosfèric de la ciutat, incrementar la col·laboració amb centres de recerca i universitats en l'estudi de l'impacte de les seves activitats sobre la salut de les persones i l'entorn natural.

413. Una aposta clara per l'economia verda, digital i innovadora

414. Barcelona ha de ser motor del nou model econòmic derivat del canvi de model energètic i de la revolució digital. En aquest sentit, incrementarem els programes de formació professional que enforteixin tant el sector energètic (rehabilitació energètica; instal·lació d'infraestructures energètiques; gestió i manteniment de sistemes de generació d'energia) com el sector digital (recollida de dades i gestió de la informació; instal·lació i gestió d'aparells sensors de recollida de dades; serveis d'atenció i gestió digital). Conjuntament, treballarem amb el sector educatiu universitari per enfortir la formació superior que sigui clau per a l'economia verda i digital. Per últim, conjuntament amb el sector privat, crearem un fons d'inversió per la 3ª Revolució Industrial que d'una part, doni suport a start-ups i spin-offs centrades en els sectors energètics, digitals, i de gestió sostenible, alhora que permeti transferir la recerca puntera cap a aplicacions en el mercat. Per últim, treballarem perquè Barcelona sigui la seu dels centres de decisió, de recerca i de producció d'empreses vinculades tant de l'economia verda com de la digital.

415. Un enfortiment de la cohesió social

416. Per tal que els beneficis de les mesures proposades prèviament beneficiïn a tothom i garanteixin que no deixem ningú endarrere, prioritzarem que la formació especialitzada en l'economia verda

i digital sigui per als col·lectius més vulnerables, a la vegada que prioritzarem el suport a emprenedors i empreses que apostin clarament per la contractació de treballadors autònoms i especialment d'entorns amb major risc d'exclusió social. Incrementarem el suport per a reduir la pobresa energètica, mitjançant ajudes específiques per a la rehabilitació energètica per a col·lectius que pateixen pobresa energètica. També donarem suport a iniciatives d'emprenedoria social que enforteixi col·lectius en risc d'exclusió social a la vegada que treballen en sectors vinculats a l'economia verda, digital i de consum responsable. Per últim, treballarem perquè l'Ajuntament, amb recursos propis o amb la col·laboració amb els sectors privats i no-lucratius, garanteixin una dotació de recursos educatius, socials i sanitaris de qualitat i suficients perquè tots els col·lectius hi tinguin un accés ràpid i d'acord amb les seves possibilitats.